

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี” เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโก ได้ เรียก บิดา ของ ท่าน ว่า อัลเฟอัส คน เก็บ ภาษี คือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการขูดรีดอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นที่ยเกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี”

หนังสือของมัทธิว มีชื่อ เรื่องว่า “ข่าว ประเสริฐ ของ พระเยซูคริสต์ เรียบ เรียง โดย ท่าน มัทธิว” หนังสือ ทุก เล่ม ใน พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือสี่เล่มแรก ของ พระ คัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เรา เรียก ชื่อ เฉพาะว่า “ข่าว ประเสริฐ ของ พระ เยชู” ข่าว ประเสริฐ โดยมัทธิวเล่มนี้เอง ได้ แสดงให้เห็นว่า พระ เยชู เป็นกษัตริย์

ที่ว่า มัทธิว และลูกา ได้ ลอก เลียน แบบ จาก มาระโก นั้น เป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบ มา จาก ต้น ฉบับ ใดๆ และใน หนังสือมัทธิว บทที่ 4

ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า “พระวอนะทุก คำออกมาจาก พระโอษฐ์ของพระเจ้า”

ข่าว ประเสริฐ ของ พระ เยซูคริสต์เรียบ เรียง โดย มัทธิว เล่มนี้ นั้น ได้รับ การ เขียน ขึ้นก่อน หน้า การ ทำลาย รั้ง กรุง เยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่า เป็นหนังสือข่าว ประเสริฐ เล่มแรก ซึ่ง เขียน ขึ้น เพื่อ ชาว ยิว เป็น หลัก ใหญ่ คำ อุปมา และ คำ สอน บาง ส่วน มุ่ง เล็ง ถึง ชาว ยิว และ ผู้นำ ของ พวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวม ลำดับ วงศ์ของ “พระ เยซูคริสต์ ผู้ทรง เป็น บุตร ของ ดาวิด ผู้ทรง เป็น บุตร ของ อับ รา ฮัม” และได้ ยกย่อง พระ เยซู ว่า เป็น “กษัตริย์ของ คนชาติยิว” (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่าง กษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ใน ระหว่าง หนังสือ ข่าว ประเสริฐ ด้วย กัน แล้ว หนังสือมัทธิว ได้ให้รายงาน อย่าง ละเอียด ที่สุด เกี่ยว กับ การเทศนาบนภูเขา และการสนทนาธรรมบนภูเขามะกอกเทศ

ลำดับวงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

¹ หนังสือ ลำดับ วงศ์ พันธุ์ของ พระ เยซูคริสต์ ผู้ทรง เป็น บุตร ของ ดาวิด ผู้ทรง เป็น บุตร ของ อับ รา ฮัม ² อับ รา ฮัม ให้ กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบ ให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา ³ ยูดาห์ให้กำเนิดบุตร ชื่อ เปเร ศกับเศ-ราห์เกิด จาก นาง ทา มาร์ เปเรศ ให้ กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม ⁴ ราม ให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาตับ อัมมีนาตับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน ⁵ สัลโมนให้กำเนิด

บุตร ชื่อ โบ อาส เกิดจาก นาง รา หับ โบ อาส ให้ กำเนิด บุตร
 ชื่อ โอ เบด เกิดจาก นาง รูธ โอ เบด ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เจสซี
 6 เจสซี ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ ดาวิด ผู้ เป็น กษัตริย์ ดาวิด ผู้ เป็น กษัตริย์
 ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ ซา โลมอน เกิดจาก นาง ซึ่ง แต่ ก่อน
 เป็น ภรรยา ของ อูรียาห์ 7 ซา โลมอน ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เร โห โบ
 อัม เร โห โบ อัม ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ อา บี ยาห์ อา บี ยาห์ ให้ กำเนิด
 บุตร ชื่อ อาสา 8 อาสา ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เย โห ชา ฟิท เย โห ชา
 ฟิท ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เย โห รัม เย โห รัม ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ อูส
 ซิยาห์ 9 อูส ซิยาห์ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ โย ธาม โย ธาม ให้ กำเนิด
 บุตร ชื่อ อา หัส อา หัส ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เฮ เซ คิ ยาห์ 10 เฮ เซ คิ
 ยาห์ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ ม นัส เสห์ ม นัส เสห์ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ อา
 โม น อา โม น ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ โย ลี ยาห์ 11 โย ลี ยาห์ ให้ กำเนิด
 บุตร ชื่อ เย โค นิ ยาห์ กับ พวก พี่ น้อง ของ เขา เกิด เมื่อ คราว
 พวกเขา ต้อง ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ยัง กรุง บา บี ลอน 12 หลัง
 จาก พวกเขา ต้อง ถูก กวาด ไป ยัง กรุง บา บี ลอน แล้ว เย โค นิ
 ยาห์ ก็ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เซ ลา ทิ เอล เซ ลา ทิ เอล ให้ กำเนิด บุตร
 ชื่อ เศ รุ บ บา เบล 13 เศ รุ บ บา เบล ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ อา บี อู ด
 อา บี อู ด ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เอลี อา คิม เอลี อา คิม ให้ กำเนิด
 บุตร ชื่อ อา ซอร์ 14 อา ซอร์ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ ศา โด ก ศา โด ก ให้
 กำเนิด บุตร ชื่อ อา คิม อา คิม ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เอลี อู ด 15 เอลี
 อู ด ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เอลี อา ซาร์ เอลี อา ซาร์ ให้ กำเนิด บุตร
 ชื่อ มั ทธา น มั ทธา น ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ ยา โค บ 16 ยา โค บ ให้
 กำเนิด บุตร ชื่อ โย เซ ฟ สามิ ของ นาง มา ริย์ พระ เยซู ที่ เรียกว่า
 พระ คริสต์ ก็ ทรง บัง เกิด มา จาก นาง มา ริย์ 17 ดังนั้น ตั้งแต่ อับ
 รา ฮัม ลง มา จนถึง ดาวิด จึง เป็น สิบลีษัต์ คน และ นับ ตั้งแต่ ดาวิด

ตกลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเกลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเกลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรรค์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่อง พระกำเนิด ของ พระเยซูคริสต์เป็น ดังนี้ คือ มารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อน ที่จะ ได้อยู่กิน ด้วย กันก็ ปรากฏ ว่า มารีย์มี ครรรค์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹⁹ แต่โยเซฟสามี ของเธอเป็น คนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความ เป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ ²⁰ แต่เมื่อโยเซฟ ยัง คิดใน เรื่อง นี้อยู่ ดูเถิด มีทูต สวรรค์ของ องค์พระผู้เป็น เจ้า มาปรากฏ แก่โยเซฟ ใน ความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดา วิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะ ว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรรค์ของเธอเป็น โดยเดชพระวิญญาณ บริสุทธิ์ ²¹ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของ ท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้ รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” ²² ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อ จะให้สำเร็จตามพระวอนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้ โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ²³ ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะ ตั้ง ครรรค์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียก นามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับ เรา’ ²⁴ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ของ องค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา ²⁵ แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายห้วงปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

¹ ครั้น พระเยซูได้ทรง บังเกิด ที่ บ้าน เบธเล เหม แคว้น ยูเดีย ในรัชกาล ของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์ จากทิศตะวันออกมา ยังกรุงเยรูซาเล็ม ² ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” ³ ครั้นกษัตริย์เฮโรด ได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ รุ่รวาย พระทัย ทั้ง ชาว กรุง เยรูซาเล็ม ก็ พลอย รุ่รวายใจไปกับท่านด้วย ⁴ แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสตนั้นจะบังเกิด แห่งใด ⁵ เขาทูลท่านว่า “ที่บ้าน เบธเล เหม แคว้น ยูเดีย เพราะว่า ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า ⁶ ‘บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลาง บรรดา ผู้ครอง ของ ยูเดียก็หา มิได้ เพราะว่า เจ้านายคนหนึ่ง จะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’ ” ⁷ แล้วเฮโรด จึง เชิญ พวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถืดถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น ⁸ และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮม สั่งว่า “จงไป ค้นหา กุมาร นั้น อย่าง ถี่ ถ้วน กันเถิด เมื่อพบ แล้ว จง กลับ มา แจ้ง แก่เรา เพื่อ เรา จะ ได้ ไป นมัสการท่านด้วย” ⁹ ครั้น พวก เขา ได้ ฟัง กษัตริย์ แล้ว เขาก็ ได้ ลา ไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จน มา หยุดอยู่ เหนือ สถานที่ ที่ กุมาร อยู่ นั้น ¹⁰ เมื่อ พวก นัก ปราชญ์ ได้ เห็น ดาว นั้น แล้ว เขาก็ มีความ ชื่นชมยินดียิ่งนัก ¹¹ ครั้น พวก เขา เข้าไป ใน เรือน ก็ พบ กุมาร กับ

นาง มารีย์มารดา จึง กราบ ถวาย นมัสการ กุมาร นั้น แล้ว เปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ ¹² และพวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

¹³ ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” ¹⁴ ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพา กุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ ¹⁵ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวอนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

¹⁶ ครั้น เฮโรด เห็นว่า พวก นัก ปราชญ์ หลอก ท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่าน ได้ถาม พวก นัก ปราชญ์ อย่าง ถ้วน ถึ้น ¹⁷ ครั้ง นั้น ก็สำเร็จตามพระวอนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า ¹⁸ ‘ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัทห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก 2:39-40)

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ ประเทศอียิปต์ 20 สั่งว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดา มา ยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของ กุมารนั้นตายแล้ว” 21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดา มา ยังแผ่นดินอิสราเอล 22 แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาอัสครอบ ครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยว ไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี 23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อ นาซา เร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวอนะซึ่งตรัสโดย พวก ศาสดา พยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ’

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน (มก 1:3-6; ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)

1 คราวนั้น ยอห์น ผู้ให้รับ บัพ ติศ มา มา ประกาศใน ถิ่น ทุกถิ่น ดาร แคว้น ยูเดีย 2 กล่าว ว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับ ใจเสียใหม่ เพราะ ว่า อาณาจักร แห่ง สวรรค์ มา ใกล้แล้ว ” 3 ยอห์นผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาของ องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’ 4 เลือผ้าของยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้นั่งสัตว์ คาตเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า 5 ขณะ นั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่ว บริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหา ยอห์น 6 สารภาพ ความ ผิด บาป ของ ตน และ ได้ รับ บัพ ติศ มา จาก ท่าน ใน แม่น้ำ จอร์แดน 7 ครั้น ยอห์น เห็น พวก ฟา ริสี และ พวก สะ

ดูสิพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าชาติงุร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญา ซึ่ง จะ มา ถึง นั้น ⁸ เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์ การกลับใจ ของ เจ้า ด้วย ผล ที่ เกิด ขึ้น ⁹ อย่า นึก เหมา เอา ใน ใจ ว่า เรา มี อับ รา ฮัม เป็น บิดา เพราะ เรา บอก เจ้า ทั้ง หลาย ว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ¹⁰ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้ว โยนทิ้งในกองไฟ ¹¹ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควร แม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹² พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)

¹³ แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน ¹⁴ แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควร หรือ ที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” ¹⁵ และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า “บัดนี้จงยอมเกิด เพราะสมควร ที่ เรา ทั้ง หลาย จะ กระทำ ตาม สิ่ง ชอบ ธรรม ทุก ประการ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ ¹⁶ และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอด

พระเนตร เห็น พระ วิญญาณ ของ พระเจ้า เสด็จ ลง มา ดูนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ ¹⁷ และดูเถิด มีพระสุรเสียง ตรัส จาก ฟ้า สวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

4

พญามารทดลองพระเยซู (มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

¹ ครั้ง นั้น พระ วิญญาณ ทรง นำ พระ เยชูเข้า ไป ใน ถิ่นทุรกัน ดาร เพื่อ พญา มาร จะ ได้ มาท ดล อ ง ² และ เมื่อ พระองค์ ทรง อด พระ กระจายอาหาร สี่สิบ วัน สี่สิบ คืน แล้ว ภาย หลัง พระองค์ก็ทรง อดอยาก พระ กระจายอาหาร ³ เมื่อ ผู้ทดลอง มา หา พระองค์ มันก็ ทูล ว่า “ถ้า ท่าน เป็น พระบุตร ของ พระเจ้า จง สั่ง ก้อน หิน เหล่า นี้ให้กลายเป็น พระ กระจายอาหาร” ⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะ บำรุง ชี วิตด้ว ยอา หาร สิ่ง เดียว หา มิได้ แต่บำรุงด้วย พระ วจนะ ทุก คำ ซึ่ง ออก มา จาก พระโอษฐ์ ของ พระเจ้า’ ” ⁵ แล้ว พญา มาร ก็ นำ พระองค์ ขึ้น ไป ยัง นครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร ⁶ แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จง โยน ลง ไป เกิด เพราะ พระ คัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด เท้า ของ ท่าน จะ กระแทก หิน’ ” ⁷ พระ เยชูจึง ตรัสตอบ มันว่า “พระ คัมภีร์มีเขียน ไว้อีกว่า ‘อย่า ทดลอง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ท่าน’ ” ⁸ อีก ครั้ง หนึ่ง พญา มาร ได้ นำ พระองค์ ขึ้น ไป บน ภูเขา อัน สูง ยิ่ง นั ก และ ได้ แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของ

ราชอาณาจักร เหล่านั้น ให้พระองค์ทอด พระเนตร ⁹ แล้ว ได้ ทูล พระองค์ว่า “ถ้า ท่าน จะ กราบ ลง นมัสการ เรา เรา จะ ให้ สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่า นี้ แก่ ท่าน ” ¹⁰ พระ เยชู จึง ตรัส ตอบ มั่นว่า “**อ้ายซาตาน จง ไป เสีย ให้ พ้น เพราะ พระคัมภีร์ มี เขียน ไว้ว่า ‘จง นมัสการ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ท่าน และ ปรน นิบัติ พระองค์ แต่ ผู้ เดียว’**” ¹¹ แล้ว พญา มาร จึง ละ พระองค์ ไป และ ดู เกิด มี เหล่า หูด สวรรค์ มา ปรน นิบัติ พระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน (มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

¹² ครั้น พระ เยชู ทรง ได้ ยิน ว่า ยอห์น ถูก ชัง ไว้ อยู่ใน เรือน จำ พระองค์ ก็ เสด็จ ไป ยัง แคว้น กา ลี ลี ¹³ เมื่อ เสด็จ ออก จาก เมือง นาซาเร็ธ แล้ว พระองค์ ก็ มา ประทับ ที่ เมือง คาเบ อร นาอุม ซึ่ง อยู่ ริม ทะเล ที่ เขต แดน เศบูลุน และ นัฟ ทา ลี ¹⁴ เพื่อ จะ สำ เร็จ ตาม พระวอนะ ซึ่ง ตรัส ไว้ โดย อิสยาห์ ศาสตรา พยากรณ์ ว่า ¹⁵ ‘แคว้น เศบูลุน และ แคว้น นัฟ ทา ลี ทาง ช้าง ทะเล ฟาก แม่ น้ำ จอร์แดน ช้าง โน้น คือ กา ลี ลี แห่ง บรรดา ประชาชาติ ¹⁶ ประชาชน ผู้ นั่ง อยู่ใน ความ มืด ได้ เห็น ความ สว่าง ยิ่ง ใหญ่ และ ผู้ ที่ นั่ง อยู่ใน แดน และ เงา แห่ง ความ ตาย ก็ มีความ สว่าง ขึ้น ส่อง ถึง เขา แล้ว’ ¹⁷ ตั้ง แต่ นั้น มา พระ เยชู ได้ ทรง ตั้ง ต้น ประกาศ ว่า “**จง กลับ ใจ เสีย ใหม่ เพราะ ว่า อาณาจักร แห่ง สวรรค์ มา ใกล้ แล้ว**”

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ (มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

¹⁸ ขณะที่ พระ เยชู ทรง ดำเนิน อยู่ ตาม ชาย ทะเล กา ลี ลี ก็ ทอด พระเนตร เห็น พี่น้อง สอง คน คือ ซีโมน ที่ เรียก ว่า เปโตร กับ อันดรูว์ น้อง ชาย ของ เขา กำลัง ทอด อวน อยู่ ที่ ทะเล เพราะ เขา เป็น ชาว ประมง ¹⁹ พระองค์ ตรัส กับ เขา ว่า “**จง ตาม เรา มา**

เกิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”²⁰ เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

²¹ ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลัง ชุน อวน อยู่ใน เรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา ²² ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

²³ พระเยซูได้เสด็จไปทั่ว แคว้น กาลิลี ทรงสั่งสอนใน ธรรม ศาลา ของ เขา ทรง ประกาศ ข่าว ประเสริฐ แห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย ²⁴ กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศ ซีเรีย เขา จึง พา บรรดา คน ป่วย เป็น โรค ต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาต มาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย ²⁵ และมีคนหมู่มากมา จาก แคว้น กาลิลี และ แคว้น ทศบุรี และ กรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ (ลก 6:20-49)

¹ ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ ² และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า ³ “บุคคลผู้ใดรู้สึก บกพร่อง ฝ่ายจิต วิญญาณ ผู้นั้น

เป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา ⁴ บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม ⁵ บุคคลผู้ใด มีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก ⁶ บุคคลผู้ใดหวักระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้สวมบริบูรณ์ ⁷ บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา ⁸ บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า เขา จะ ได้ เห็น พระ เจ้า ⁹ บุคคลผู้ใด สร้าง สันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า จะ ได้ เรียก เขา ว่า เป็น บุตร ของ พระ เจ้า ¹⁰ บุคคลผู้ใด ต้อง ถูก ช่ม เหนง เพราะ เหตุ ความ ชอบ ธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา ¹¹ เมื่อเขาจะติเตียนช่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข ¹² จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่า บำเหน็จ ของ ท่าน มีบริบูรณ์ใน สวรรค์ เพราะเขาได้ช่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียน คือ ความ สว่าง และ เกลือ แห่ง แผ่น ดิน โลก (มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

¹³ ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไป แล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ ¹⁴ ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ ¹⁵ ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถังแต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น ¹⁶ จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

¹⁷ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสนาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ ¹⁸ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น ¹⁹ เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ²⁰ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

²¹ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้า ผู้ใด ฆ่า คน ผู้นั้น จะต้อง ถูก พิพากษา ลงโทษ ²² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘อ้ายบ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘อ้ายโง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก ²³ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึก ขึ้น ได้ว่า พี่น้อง มีเหตุขัดเคือง ข้อ หนึ่ง ข้อ ใดกับท่าน ²⁴ จงวาง เครื่องบูชา ไว้ที่หน้า แท่นบูชา กลับ ไป คิดดี กับ พี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ²⁵ จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่า

ในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ ²⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ ²⁷ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา’ ²⁸ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว ²⁹ ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก ³⁰ และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 19:9; มก 10:2-10)

³¹ ยังมี คำ กล่าว ไว้ว่า ‘ผู้ใด จะ หย่า ภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา นั้น’ ³² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใด จะ หย่า ภรรยา เพราะเหตุอื่น นอกจาก การ เล่น ชู้ ก็เท่ากับว่า ผู้นั้น ทำให้ หญิง นั้น ล่วง ประเวณี และถ้า ผู้ใด จะ รับ หญิง ซึ่ง หย่า แล้ว เช่น นั้น มา เป็น ภรรยา ผู้นั้น ก็ ล่วง ประเวณี ด้วย ³³ อีก ประการ หนึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ยิน ว่า มี คำ กล่าว ใน ครั้ง โบราณ ว่า ‘อย่า เสีย คำ สัตย์ ปฏิญาณ แต่จง ปฏิบัติ ตาม คำ สัตย์ ปฏิญาณ ของ ท่าน ต่อ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ’ ³⁴ ฝ่าย เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า อย่า ปฏิญาณ เลย จะ อ่าง ถึง สวรรค์ ก็ ดี เพราะ สวรรค์ เป็น บัล ลัง ก์ ของ พระ เจ้า

35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รอง พระบาท ของ พระองค์ หรือ จะ อ้าง ถึง กรุง เยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

36 อย่า ปฏิญาณ โดย อ้าง ถึง ศีรษะ ของ ตน เพราะท่าน จะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

จงรักศัตรู

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยาก จะฟ้อง ศาล เพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำ ดีแก่ผู้ที่เกลียดชัง ท่าน และ จง อธิษฐานเพื่อ ผู้ที่ปฏิบัติต่อท่าน อย่าง เหยียดหยาม และ ช่มเหิง ท่าน

45 จง ทำ ดังนี้ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เป็น บุตร ของ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้วาทานรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวง

เล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ ⁴⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ”

6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ 6:16-18)

¹ “จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ² เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ³ ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ⁴ เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่าน ผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย ⁵ เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ⁶ ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่าน ผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย ⁷ แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน (ลก 11:1-4)

⁸ เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว ⁹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ¹⁰ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ¹¹ ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ ¹² และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น ¹³ และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹⁴ เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย ¹⁵ แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

¹⁶ ยิ่งกว่านั้น เมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาแสวงทำหน้าที่ผิดปกติ เพื่อจะให้คุณเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ¹⁷ ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโมมทา ศีรษะและล้างหน้า ¹⁸ เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้

ทอดพระเนตรเห็นในที่ลึกลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด 24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เรารอบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของ ตน ว่า จะเอาอะไร กิน หรือ จะเอาอะไร ตั้มน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของ ตนว่า จะเอาอะไร นุ่ง ห่ม ชีวิต สำคัญ ยิ่ง กว่า อาหาร มีใช้หรือ และ ร่างกาย สำคัญ ยิ่ง กว่า เครื่อง นุ่ง ห่ม มีใช้หรือ 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสม ไว้ ใน ยุ้ง ฉาง แต่พระบิดาของท่าน ทั้ง หลาย ผู้ทรง สถิต ใน สวรรค์ ทรง เลี้ยง นก ไว้ ท่าน ทั้ง หลาย มิ ประเสริฐ กว่า นก หรือ 27 มิใคร ใน พวกท่าน โดย ความ กระวนกระวาย อาจ ต่อ ความ สูง ให้

ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ ²⁸ ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย ²⁹ และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอก ³⁰ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอบุ่ผู้มีความเชื่อ น้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากกว่านั้นหรือ ³¹ เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม ³² (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ³³ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน ³⁴ เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว”

7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

¹ “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ ² เพราะท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานอันนั้น ³ เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง ⁴ หรือเหตุไฉนท่านจะ

กล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เรา เชียผงออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อน ก็อยู่ในตาของท่านเอง ⁵ ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชียผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ ⁶ อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่า มันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน (ลก 11:5-13)

⁷ จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน ⁸ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ค้นพบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ⁹ ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง ¹⁰ หรือให้ถุงเมื่อบุตรขอปลา ¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่าน ผู้ทรง สถิต ใน สวรรค์ จะ ประทาน ของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

กฎทองคำ

¹² เหตุฉะนั้น สิ่ง สาราพัด ซึ่ง ท่าน พรารถนา ให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

¹³ จง เข้าไปทาง ประตูแคบ เพราะว่า ประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก ¹⁴ เพราะว่า ประตู ซึ่ง นำ ไป ถึง ชีวิตนั้นก็ คับ และทาง ก็ แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

15 จง ระวัง ผู้พยากรณ์เท็จ ที่มา หา ท่าน นุ่ง ห่มดุก เกะ แต่ภายใน เขา ร้ายกาจ ดุจ สุนัขป่า 16 ท่าน จะ รู้จัก เขา ได้ ด้วย ผล ของ เขา มนุษย์ เก็บ ผล ออ่ง จาก ต้น ไม้ หนาม หรือ หรือ ว่า เก็บ ผล มะเดื่อ จาก ต้น ผัก หนาม 17 ดังนั้น แลละ ต้น ไม้ ดี ทุก ต้น ย่อม ให้ ผล ดี ต้น ไม้ เลว ก็ ย่อม ให้ ผล เลว 18 ต้น ไม้ ดี จะ เกิด ผล เลว ไม่ได้ หรือ ต้น ไม้ เลว จะ เกิด ผล ดี ก็ ไม่ได้ 19 ต้น ไม้ ทุก ต้น ซึ่ง ไม่ เกิด ผล ดี ย่อม ต้อง ถูก ฟัน ลง แล ละ ทิ้ง เสีย ใน ไฟ 20 เหตุ ฉะนั้น ท่าน จะ รู้จัก เขา ได้ เพราะ ผล ของ เขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 มิใช่ทุก คน ที่ ร้อง แก่ เรา ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะ ได้ เข้า ใน อาณาจักร แห่ง สวรรค์ แต่ ผู้ ที่ ปฏิบัติ ตาม พระทัย พระบิดา ของ เรา ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ จึง จะ เข้า ได้ 22 เมื่อ ถึง วัน นั้น จะมี คน เป็น อัน มาก ร้อง แก่ เรา ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้า พระองค์ ได้ พยากรณ์ ใน พระนาม ของ พระองค์ แล ได้ ขับ ฟี ออก ใน พระนาม ของ พระองค์ แล ได้ กระทำ การ มหัศจรรย์ เป็น อัน มาก ใน พระนาม ของ พระองค์ มิใช่ หรือ’ 23 เมื่อนั้น เรา จะ แจ้ง แก่ เขา ว่า ‘เรา ไม่ เคย รู้จัก เจ้า เลย เจ้า ผู้ กระทำ ความ ชั่วช้า จง ไป เสีย ให้ พ้น จาก เรา’

รากฐานสองชนิด (ลก 6:47-49)

24 เหตุ ฉะนั้น ผู้ ไต่ ที่ได้ ยิน คำ เหล่า นี้ ของ เรา แล ประพฤติ ตาม เขา ก็ เปรียบ เสมือน ผู้ ที่มี สถิติ ปัญญา สร้าง เรือน ของ ตน ไว้ บน ศิลา 25 ฝน ก็ ตก แล น้ำ ก็ ไหล ท่วม ลม ก็ พัด ปะทะ เรือน นั้น แต่ เรือน มิ ได้ พัง ลง เพราะ ว่า ราก ตั้ง อยู่ บน ศิลา 26 แต่ ผู้ ที่ ไต่ ยิน คำ เหล่า นี้ ของ เรา แล ไม่ ประพฤติ ตาม เขา ก็ เปรียบ เสมือน ผู้ ที่ โง่ เบลอ สร้าง เรือน ของ ตน ไว้ บน ทราย 27 ฝน ก็ ตก แล น้ำ ก็ ไหล ท่วม ลม ก็ พัด ปะทะ

เรือน นั้น เรือน นั้นก็ พัง ทลาย ลง และ การ ซึ่ง พัง ทลาย นั้นก็ใหญ่ยิ่ง นั้ก ” ²⁸ ต่อ มา ครั้น พระ เยซู ตรัส ถ้อยคำ เหล่า นี้ เสร็จ แล้ว ประชาชน ก็อัศจรรย์ใจ ด้วย คำ สั่ง สอน ของ พระองค์ ²⁹ เพราะว่า พระองค์ได้ทรง สั่ง สอน เขา ด้วย สิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

¹ เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมาก ได้ติดตามพระองค์ไป ² ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ จะ ทรง บันดาล ให้ ข้า พระองค์ สะอาด ได้” ³ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “**เราพอใจแล้วจงสะอาดเถิด**” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก 7:1-10)

⁵ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ ⁶ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนา มาก” ⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เราจะไปรักษาเขาให้หาย**” ⁸ นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับ เสด็จ พระองค์เข้า ได้ ชายคา ของ ข้า พระองค์ ขอ พระองค์ ตรัส เท่านั้น ผู้รับ ใช้ของ ข้า พระองค์ก็จะหาย โรค ⁹ เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่

คนนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ" ¹⁰ ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล ¹¹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจกทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ¹² แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มิได้กายนอกที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" ¹³ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย (มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

¹⁴ ครั้น พระเยซูเสด็จเข้าไป ใน เรือ นของ เปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ ¹⁵ พระองค์ทรงถูกต้อง มีนางใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้น ปรนนิบัติเขาทั้งหลาย ¹⁶ พอ ค่ำ ลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย ¹⁷ ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวอนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป' ¹⁸ ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลงใจผู้ติดตามพระองค์ (ลก 9:57-62)

¹⁹ ขณะนั้นมี ธรรมาจารย์ คนหนึ่ง มาหาพระองค์ ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทาง

นั้น” ²⁰ พระเยซูจึง ตรัส กับ เขาว่า “**สุนัข จึงจอก ยังมีโพรง และ นก ใน อา กา ศยงมีรัง แต่บุตรม นุษย์ไม่มีที่ที่จะ วาง ศิระษะ**” ²¹ อีก คน หนึ่ง ใน พวก สาวก ของ พระองค์ ทูล พระองค์ว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไป ฟัง ศพ บิดา ข้าพระองค์ก่อน**” ²² พระเยซูจึง ตรัส กับ เขาว่า “**จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเอง เถิด**”

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู (มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

²³ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ลง เรือ พวก สาวก ของ พระองค์ก็ตามพระ องค์ไป ²⁴ ดูเถิด เกิด พายุใหญ่ใน ทะเล จน คลื่น ชัด ท่วม เรือ แต่พระองค์บรรทม หลับอยู่ ²⁵ และพวกสาวกของพระองค์ได้มา ปลุก พระองค์ ทูล ว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอ โปรด ช่วย พวก เรา เถิด เรา กำลัง จะ พินาศอยู่แล้ว**” ²⁶ พระองค์จึง ตรัส กับ เขาว่า “**เหตุไฉนเจ้า จึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย**” แล้วพระองค์ทรง ลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป ²⁷ คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “**ท่านผู้นี้เป็น คนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน**”

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี (มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

²⁸ ครั้น พระองค์ ทรง ข้าม ฟาก ไป ถึง แดน กา ดารา แล้ว มีคนสอง คนที่มีผีสิง ได้ ออกจาก อุโมงค์ ฝัง ศพ มาพบพระ องค์ พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ ²⁹ ดูเถิด เขา ร้อง ตะโกน ว่า “**พระเยซูผู้เป็น พระบุตร ของ พระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านแล้ว ท่านมาที่นี่เพื่อจะ ทรมานพวกเราก่อน เวลาหรือ**” ³⁰ ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูง ใหญ่ กำลัง หากิน อยู่ ³¹ ผีเหล่านั้น ได้ อ้อนวอน พระองค์ว่า

“ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”
³² พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า **“ไปเถอะ”** ผีเหล่านั้นก็
 ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดด
 จากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น ³³ ฝ่าย
 คนเลี้ยงสุกร ก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่ง
 เป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น ³⁴ ดูเถิด
 คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว
 เขาก็อ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

¹ และพระองค์ก็เสด็จลง เรือ ข้าม ฟาก ไป ยัง เมือง ของ
 พระองค์ ² ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บน
 ที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความ
 เชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **“ลูกเอ๋ย จง
 ขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”** ³ ดูเถิด พวกธรร
 มาจารย์บางคนคิดในใจว่า **“คนนี้พูดหมิ่นประมาท”** ⁴ ฝ่าย
 พระเยซูทรงทราบ ความคิด ของ เขา จึง ตรัสว่า **“เหตุไฉน
 ท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า ⁵ ที่จะว่า ‘บาปของเจ้า
 ได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น
 ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน ⁶ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า
 บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาป
 ได้”** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) **“จงลุกขึ้นยกที่นอน
 กลับไปบ้านเถิด”** ⁷ เขา จึง ลุก ขึ้น ไป บ้าน ของ ตน ⁸ เมื่อ
 ประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพา
 กันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้น
 แก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี (มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

⁹ ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่ง ชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึง ตรัส กับ เขา ว่า **“จงตามเรามาเถิด”** เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ¹⁰ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับ พระองค์ และ กับ พวกสาวก ของ พระองค์ ¹¹ เมื่อพวกเขา ฟาริสีเห็น แล้ว ก็กล่าว แก่พวกสาวก ของ พระองค์ ว่า **“ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับ ประทานอาหาร ร่วม กับ คนเก็บ ภาษี และ คนบาปเล่า”** ¹² เมื่อ พระเยซู ทรง ได้ยิน เช่น นั้นจึง ตรัส กับ พวกเขา ว่า **“คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บป่วย ต้องการ หมอบ”** ¹³ ท่าน ทั้ง หลาย จง ไป เรียน รู้ ความหมาย ของ ข้อความ ที่ว่า **‘เรา ประสงค์ความ เมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’** ด้วยว่าเรา มิได้มา เพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” ¹⁴ แล้ว พวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า **“เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร”** ¹⁵ พระเยซูจึง ตรัส กับ เขา ว่า **“สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับ เสื้อผ้า และ ถูหนัง (มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

¹⁶ ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก ¹⁷ และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถูหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถูหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถูหนังก็จะเสีย

ไปด้วย แต่เขาย่อมเอาอ่างรุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้น จากความตาย (มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 เมื่อ พระองค์ กำลัง ตรัส คำ เหล่า นี้ แก่ เขา นั้น ดู เกิด มี ขุนนาง คน หนึ่ง มา นมัสการ พระองค์ แล้ว ทูล ว่า “ลูกสาว ของ ข้า พระองค์ พึ่ง ตาย ขอ พระองค์ เสด็จ ไป วาง พระหัตถ์ ของ พระองค์ บน ตัว เขา แล้ว เขา จะ ฟื้น ขึ้น อีก” 19 ฝ่าย พระ เยชู จึง ทรง ลูก ขึ้น เสด็จ ตาม เขา ไป และ พวก สาวก ของ พระองค์ ก็ ตาม ไป ด้วย 20 ดู เกิด มี ผู้หญิง คน หนึ่ง เป็น โรค ตก เลือด ได้ สิบ สอง ปี มา แล้ว แอบ มา ข้าง หลัง ถูก ต้อง ชาย ฆ้อง ของ พระองค์ 21 เพราะ นาง คิด ใน ใจ ว่า “ถ้า เรา ได้ เตะ ต้อง ฆ้อง ของ พระองค์ เท่านั้น เราก็ จะ หาย โรค” 22 ฝ่าย พระ เยชู ทรง เหลียว หลัง ทอด พระเนตร เห็น นาง จึง ตรัส ว่า “ลูกสาว เอ๋ย จง ขึ้น ใจ เกิด ความ เชื่อ ของ เจ้า ทำให้ เจ้า หาย เป็น ปกติ” นับ ตั้งแต่ เวลานั้น ผู้หญิง นั้น ก็ หาย ป่วย เป็น ปกติ 23 ครั้น พระ เยชู เสด็จ เข้า ไป ใน เรือน ของ ขุนนาง นั้น ทอด พระเนตร เห็น พวก เป่า ปี และ คน เป็น อัน มาก ชุลมุน กัน อยู่ 24 พระองค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “จง ถอย ออก ไป เกิด ด้วย ว่า เด็ก หญิง คน นี้ ยัง ไม่ ตาย เป็น แต่ นอน หลับ อยู่” เขาก็ พา กัน หัวเราะ เยาะ พระองค์ 25 แต่ เมื่อ ทรง ชับ ผุง คน ออก ไป แล้ว พระองค์ ได้ เสด็จ เข้า ไป จับ มือ เด็ก หญิง และ เด็ก หญิง นั้น ก็ ลูก ขึ้น 26 แล้ว กิตติ ศัพท์ นี้ ก็ ลือ ไป ทั่ว แคว้น นั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมองเห็นได้อีก

27 ครั้น พระ เยชู เสด็จ ไป จาก ที่ นั้น ก็มี ชาย ตาบอด สอง คน ตาม พระองค์ มา ร้อง ว่า “บุตร ดาวิด เจ้า ข้า ขอ เมตตา ข้า

พระองค์ทั้งหลายเถิด”²⁸ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือ ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า”²⁹ แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาเขตรัสว่า “ให้เข้าไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด”³⁰ แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับ เขา อย่าง แข็ง ชันว่า “จง ระวัง อย่า ให้ผู้ใด รู้เลย ”³¹ แต่เมื่อเขา ไป จาก ที่ นั้น แล้ว ก็เผย แพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น³² ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลัง เสด็จ ออก ไป จาก ที่ นั้น ดูเถิด มีผู้พา คน ไข้ คน หนึ่ง ที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์³³ เมื่อทรงขับ ผีออก แล้วคน ไข้ นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”³⁴ แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คน นี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ (มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

³⁵ พระเยซูได้เสด็จดำเนิน ไป ตาม นคร และหมู่บ้านโดยรอบ ทรง สั่ง สอน ใน ธรรม ศาลา ของ เขา ประกาศ ข่าว ประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่าง ของ พลเมือง ให้หาย³⁶ และ เมื่อ พระองค์ ทอดพระเนตรเห็น ประชาชน ก็ ทรง สงสาร เขา ด้วย เขา อิดโรย กระจัดกระจาย ไป ดุจ ฝูง แกะ ไม่มีผู้เลี้ยง³⁷ แล้ว พระองค์ ตรัส กับ พวก สาวก ของ พระองค์ว่า “การ เก็บ เกี่ยว นั้น เป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่”³⁸ เหตุฉะนั้น พวก ท่าน จง อ้อนวอน พระองค์ผู้ทรง เป็น เจ้าของ การ เก็บ เกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

10

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

¹ เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ ² อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อ ซีโมนที่เรียกว่า เปโตร กับ อันดรูว์ น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับ ยอห์น น้องชายของเขา ³ ฟิลิป และ บารโธโลมิว rome และ มัทธิว คนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และ เลบเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า ธัดเดอัส ⁴ ซีโมนชาวคานาอัน และ ยูดา สอิสคาริโอท ผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น ⁵ สิบสองคนนี้ พระเยซูทรงใช้ให้ออกไป และสั่งเขาว่า **“อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย”** ⁶ แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า ⁷ จงไปพลาจประกาศพลาจว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’ ⁸ จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หาย สะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลาย ได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ ⁹ อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในไม้เท้าของท่าน ¹⁰ หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน ¹¹ เมื่อท่านมาถึงนครใด หรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป ¹² ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น ¹³ ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน ¹⁴ ถ้า

ผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่าน ออกเสีย ¹⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา นั้น โทษของเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ จะเบากว่า โทษของเมืองนั้น ¹⁶ ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปจุดแคะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา ¹⁷ แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา ¹⁸ และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขา และต่อคนต่างชาติ ¹⁹ แต่เมื่อเขามอบท่านไว้ั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลา นั้น ²⁰ เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน ²¹ แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย ²² ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ²³ แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

²⁴ ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน ²⁵ ซึ่ง ศิษย์ จะได้ เป็น เสมอ ครู ของ ตน และทาส เสมอ นาย ของ ตน ก็ พ่อ อยู่ แล้ว ถ้า เขา ได้ เรียก เจ้า บ้าน ว่า เบเอลเซบูล เขา จะ เรียก ลูก บ้าน ของ เขา มาก ยิ่ง กว่า นั้น สัก เท่าใด

26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะ
 ไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 27 ซึ่ง
 เรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และ
 ซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคา
 บ้าน 28 อย่ากลัว ผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่า
 จิต วิญญาณ แต่จง กลัว พระองค์ผู้ทรง ฤทธิ์ที่จะให้ ทั้ง จิต
 วิญญาณทั้ง กาย พิณาศในนรกได้ 29 นก กระจอกสอง ตัว
 เขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรง
 เห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 ถึง
 ผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น 31 เหตุฉะนั้น
 อย่า กลัว เลย ท่าน ทั้ง หลาย ก็มีค่า กว่า นก กระจอก หลาย
 ตัว 32 เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้
 นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อ
 พระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

34 อย่า คิด ว่า เรา มา เพื่อ จะ นำ สันติภาพ มา สู่โลก เรา
 มิได้นำ สันติภาพ มา ให้ แต่เรานำ ดาบ มา 35 ด้วยว่าเรา
 มา เพื่อ จะ ให้ ลูกชาย หมางใจ กับ บิดา ของ ตน และ ลูกสาว
 หมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และ
 ผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน 37 ผู้ใดที่รักบิดา
 มารดา ยิ่งกว่ารักเราก็คือไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชาย
 หญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่ใช่สมกับเรา 38 และผู้ใดที่ไม่รับ
 เอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่ใช่สมกับเรา 39 ผู้ที่จะ
 เอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของ
 ตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด 40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลาย

ก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็คือรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา ⁴¹ ผู้ที่รับ ศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ได้บำเหน็จอย่างที่ได้รับ และผู้ที่รับ ผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ได้รับ ⁴² และผู้ใดจะเอาหน้าเอ็นสีก ถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”

11

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลก 7:19-29)

² ฝ่ายยอห์น เมื่อ ติดอยู่ใน เรือนจำ ได้ ยิน ถึง กิจการ ของ พระ คริสต์ จึง ได้ใช้สาวก สอง คน ของ ท่าน ไป ³ ทูล ถาม พระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จง ไป แจ้ง แก่ ยอห์นอีก ครั้ง ถึง สิ่ง ที่ ท่าน ได้ ยิน และ ได้ เห็น ⁵ คือ ว่า คน ตาบอด ก็ หาย บอด คน ง่อย เดิน ได้ คน โรค เรื้อน หาย สะอาด คน หูหนวก ได้ ยิน ได้ คน ตาย แล้ว เป็น ขึ้น มา และ ข้าว ประเสริฐ ก็ ประกาศ แก่ คน อนาถา ⁶ บุคคล ผู้ใด ไม่ สะดุด เพราะ เรา ผู้ นั้น เป็น สุข” ⁷ ครั้น สาวก เหล่า นั้น ไป แล้ว พระเยซูเริ่ม ตรีศ กับ คน หมู่ นั้น ถึง ยอห์น ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ออก ไป ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร เพื่อ ดูอะไร ดู ต้น อ้อ ไหว โดย ถูก ลม พัด หรือ ⁸ แต่ ท่าน ทั้ง หลาย ออก ไป ดูอะไร ดู คน นุ่ง ห่ม ผ้า เนื้อ อ่อน นุ่ม หรือ ดู เกิด คน นุ่ง ห่ม ผ้า เนื้อ นุ่ม ก็ อยู่ใน

พระนิเวศของกษัตริย์ 9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสนาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้น เป็น ยิ่ง กว่า ศาสดาพยากรณ์ เสียอีก 10 คือ ผู้ นั้น เอง ที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ นั้น จะ เตรียม ทาง ของ ท่าน ไว้ ข้าง หน้า ท่าน’ 11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก 12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่ คน ได้ แสวงหา ด้วย ใจ ร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรน ก็ เป็น ผู้ ที่ ขิง เอา ได้ 13 เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาถึงยอห์นนี้ 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น 15 ใครมีหูจงฟังเถิด 16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน 17 กล่าว ว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’ 18 ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ 19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิดนี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญาภิปรายก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้ว พระองค์ก็ทรง ตั้ง ต้น ติ เตียน เมือง ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรง กระทำ การ อธิติฤทธิ์ เป็น ส่วน มาก เพราะ

เขา มิได้กลับ ใจเสีย ใหม่ ²¹ “วิบัติแก่เจ้า เมือง โค ร่า ชิน วิบัติแก่เจ้า เมือง เบธไซอิดา เพราะถ้า การอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ กระทำ ท่ามกลางเจ้า ได้ กระทำ ใน เมือง ไทระ และ เมือง ไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่ นาน มา แล้ว ²² แต่เราบอกเจ้าว่า ใน วัน พิพากษา โทษเมือง ไทระ และ เมือง ไซดอน จะ เบากว่า โทษ ของเจ้า ²³ และ ฝ่ายเจ้า เมือง คาเปอร์นาอุม ซึ่ง ถูกยกขึ้น เทียมฟ้า แล้ว เจ้าจะต้องลงไป ถึง นรกต่างหาก ด้วยว่า การ อิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ กระทำ ใน ท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้า ได้ กระทำ ใน เมือง โสโดม เมือง นั้น จะ ได้ ตั้ง อยู่ จน ทุก วัน นี้ ²⁴ แต่เรา บอก เจ้าว่า ใน วัน พิพากษา โทษ เมือง โสโดม จะ เบากว่า โทษ ของเจ้า” ²⁵ ขณะ นั้น พระ เยชูทูล ตอบว่า “โอ ข้า แต่ พระบิดา ผู้ เป็น เจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ และ แผ่นดิน ข้า พระองค์ ขอ ขอบ พระคุณ พระองค์ ที่ พระองค์ ได้ ทรง ปิด บัง สิ่ง เหล่า นี้ ไว้ จาก ผู้ มี ปัญญา และ ผู้ ฉลาด และได้ สำแดง ให้ ผู้ น้อย รู้ ²⁶ ข้า แต่ พระบิดา ที่ เป็น อย่าง นั้น ก็ เพราะ เป็น ที่ ชอบ พระทัย ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ²⁷ พระบิดา ของ เรา ได้ ทรง มอบ สิ่ง สารพัด ให้ แก่ เรา และ ไม่มี ใคร รู้จัก พระบุตร นอก จาก พระบิดา และ ไม่มี ใคร รู้จัก พระบิดา นอก จาก พระบุตร และ ผู้ ไต่ ตาม ที่ พระบุตร ประสงค์ จะ สำแดง ให้ รู้

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

²⁸ บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข ²⁹ จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ³⁰ ด้วยว่าแอกของเรา ก็ เบากว่า และ ภาระ ของเราก็มเบา”

12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

¹ ใน คราว นั้น พระ เยซู เสด็จ ไป ใน นา ใน วัน สะ บา โต และ พวก สาวก ของ พระองค์ หิว จึง เริ่ม เคี้ยว รวง ข้าว มา กิน ² แต่ เมื่อ พวก ฟาริสี เห็น เข้า เขา จึง ทูล พระองค์ ว่า “ดูเถิด สาวก ของ ท่าน ทำ การ ซึ่ง พระ ราช บัญญัติ ห้าม ไว้ ใน วัน สะ บา โต” ³ พระ องค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “พวก ท่าน ยัง ไม่ได้ อ่าน หรือ ซึ่ง ดาวิด ได้ กระ ทำ เมื่อ ท่าน และ พรอค พวก หิว ⁴ ท่าน ได้ เข้า ไป ใน พระ นิเวศ ของ พระ เจ้า รับ ประทาน ขนม ปัง หน้า พระ พักตร์ ซึ่ง พระ ราช บัญญัติ ห้าม ไว้ ไม่ ให้ ท่าน และ พรอค พวก รับ ประทาน ควร แต่ บุโรหิต พวก เดียว ⁵ ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ได้ อ่าน ใน พระ ราช บัญญัติ หรือ ที่ ว่า ใน วัน สะ บา โต พวก บุโรหิต ใน พระ วิ หาร ดู ห มี น วัน สะ บา โต แต่ ไม่ มี ความ ผิด ⁶ แต่ เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ที่ นี้ มี ผู้ หนึ่ง เป็น ใหญ่ กว่า พระ วิหาร อื่น ⁷ แต่ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย ได้ เข้า ใจ ความ หมาย ของ ข้อ ที่ ว่า ‘เรา ประสงค์ ความ เมตตา ไม่ ประสงค์ เครื่อง สัตวบูชา’ ท่าน ก็ คง จะ ไม่ กล่าว โทษ คน ที่ ไม่ มี ความ ผิด ⁸ เพราะ ว่า บุตร มนุษย์ เป็น เจ้า เป็น ใหญ่ เหนือ วัน สะ บา โต”

ทรงรักษาชายมือลีบ (มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

⁹ แล้ว เมื่อ พระองค์ ได้ เสด็จ ไป จาก ที่ นั้น พระองค์ ก็ เข้า ไป ใน ธรรม ศาลา ของ เขา ¹⁰ ดูเถิด มี ชาย คน หนึ่ง มือ ข้าง หนึ่ง ลีบ คน ทั้ง หลาย ถาม พระองค์ ว่า “การ รักษา โรค ใน วัน สะ บา โตนั้น พระ ราช บัญญัติ ห้าม ไว้ หรือ ไม่” เพื่อ เขา จะ หา เหตุ พ้อง พระองค์ ได้ ¹¹ พระ องค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ถ้า ผู้ใด ใน พวก ท่าน มี แกะ ตั้ว เดียว และ แกะ ตั้ว นั้น ตก บ่อ ใน วัน สะ บา โต ผู้ นั้น จะ ไม่ อด ลาก แกะ ตั้ว นั้น ขึ้น หรือ ¹² มนุษย์ คน

หนึ่ง ย่อม ประเสริฐ ยิ่ง กว่า แกะ มาก เท่าใด เหตุฉะนั้น จึง ถูก ต้อง ตาม พระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต”

¹³ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออก เล็ด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือน มืออีกข้างหนึ่ง ¹⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึง พระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

¹⁵ แต่เมื่อ พระเยซู ทรง ทราบ พระองค์จึง ได้ เสด็จ ออก ไป จาก ที่นั้น และ คน เป็นอัน มาก ก็ตาม พระองค์ไป พระองค์ก็ทรง รักษา เขา ให้ หาย โรค สิ้น ทุก คน ¹⁶ แล้ว พระองค์ ทรง กำชับ ห้าม เขา มิให้แพร่งพราย ว่า พระองค์ คือผู้ใด ¹⁷ ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดา พยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า ¹⁸ ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเรา ได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เรา จะเอาวิญญานของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการ พิพากษาแก่พวกต่างชาติ ¹⁹ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน ²⁰ ไม่อ้อซ่า แล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นคว้นแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่าน จะทำให้ การ พิพากษา มีชัยชนะ ²¹ และพวก ต่าง ชาติจะวางใจในนามของท่าน’

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็น โดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (มก 3:23-30; ลก 11:14-23)

²² ขณะนั้น เขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอด และเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอด และใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ ²³ และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจ ถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” ²⁴ แต่พวก ฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะ

ใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”²⁵ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁶ และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้²⁷ และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตีสินกล่าวโทษพวกท่าน²⁸ แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว²⁹ หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลึงมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลึงมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้³⁰ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (มก 3:29-30)

³¹ เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมีนประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมีนประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้³² ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย (ลก 6:43-45)

³³ จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลว และผลของต้นไม้ก็เลว เพราะเรา จะรู้จัก

ต้นไม้มิด้วยผลของมัน ³⁴ โอ ชาติงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้ว จะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ³⁵ คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว ³⁶ ฝ่ายเรอบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา ³⁷ เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า”

โยนาคือตัวอย่างการพินินพระชนม์ของพระคริสต์ (ลก 11:29-44)

³⁸ คราวนั้นมี บาง คนใน พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ฟาริสีพูดว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยาก จะ เห็น หมายสำคัญจากท่าน” ³⁹ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “คนชาติ ชั่ว และ เล่น ชู้ แสวงหา หมาย สำคัญ และ จะ ไม่ ทรง โปรด ให้ หมาย สำคัญ แก่เขา เว้น ไว้แต่หมาย สำคัญ ของ โยนาห์ศาสดาพยากรณ์ ⁴⁰ ด้วยว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้อง ปลาว่าฬสามวันสามคืน’ ฉนั้นใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้อง แผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น ⁴¹ คนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้น ในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วย ว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาค และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้ ⁴² นางกษัตริย์ ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะ กล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็น ใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

บ้านปลายของผู้ที่มั่งงายหวังพึ่งความดีของตนเอง (ลก 11:24-26)

⁴³ เมื่อ ฟี โสโครก ออก มา จาก ผู้ ไต แล้ว มันก็ ท่อง เที้ยว ไป ใน ที่ กัณฑ์ดาร เพื่อ แสงหา ที่ หยุต พัก แต่ ไม่ พบ เลย ⁴⁴ แล้ว มัน ก็ กล่า ว ว่า ‘ข้า จะ กลับ ไป ยัง เรือน ของ ข้า ที่ ข้า ได้ ออก มา นั้น’ และ เมื่อ มัน มา ถึง ก็ เห็น เรือน นั้น ว่าง กวาด และ ตก แต่ง ไว้ แล้ว ⁴⁵ มัน จึง ไป รับ เอา ฟี อื่น อีก เจ็ด รัย กว่า มัน เอง แล้ว ก็ เข้า ไป อาศัย ที่ นั้น และ ใน ที่ สุด คน นั้น ก็ ตก ที่ หนึ่ง รัย กว่า ตอน แรก คน ชาต ิ ชั่ว นี้ ก็ จะ เป็น อย่าง นั้น”

ผู้ประพฤติตามพ ระ ประสงค์ ของ พระเจ้า ก็ เปรียบ เหมือน ญาติ พี่น้อง ของ พระ คริสต์ (มก 3:31-35; ลก 8:19-21)

⁴⁶ ขณะ ที่ พระองค์ ยัง ตรัส กับ ประชาชน อยู่ นั้น ดู เกิด มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ พา กัน มา ยืน อยู่ ภายนอก ประสงค์ จะ สนทนา กับ พระองค์ ⁴⁷ แล้ว มี คน หนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “ดู เกิด มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ ยืน อยู่ ข้าง นอก ประสงค์ จะ สนทนา กับ พระองค์” ⁴⁸ แต่ พระองค์ ตรัส ตอบ ผู้ ที่ ทูล พระ องค์ นั้น ว่า “ใคร เป็น มารดา ของ เรา ใคร เป็น พี่ น้อง ของ เรา” ⁴⁹ พระองค์ ทรง เหยียด พระหัตถ์ ไป ทาง พวก สาว ก ของ พระองค์ และ ตรัส ว่า “ดู เกิด นี้ เป็น มารดา และ พี่ น้อง ของ เรา ⁵⁰ ด้วย ว่า ผู้ ไต จะ กระทำ ตาม พระทัย พระบิดา ของ เรา ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ ผู้ นั้น แหละ เป็น พี่ น้อง ชาย หญิง และ มารดา ของ เรา”

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

¹ ใน วัน นั้น เอง พระ เยชูได้เสด็จ จาก เรือน ไป ประทับที่ชายทะเล ² มีคน พา กัน มา หา พระองค์ มาก นัก พระองค์จึง เสด็จ ลง ไป ประทับ ใน เรือ และ บรรดา คน เหล่านั้นก็ ยืน อยู่บน ฝั่ง ³ แล้ว พระองค์ก็ตรัส กับ เขา หลาย ประการ เป็น คำ อุปมา ว่า “ดูเถิด มีผู้หว่าน คน หนึ่ง ออก ไป หว่าน พืช ⁴ และ เมื่อ เขา หว่าน เมล็ด พืชก็ ตก ตาม หนทางบ้าง แล้วนก ก็มากิน เสีย ⁵ บ้าง ก็ตก ใน ที่ ซึ่งมี พื้น หิน มีเนื้อดิน แต่ น้อย จึง งอก ขึ้น โดย เร็ว เพราะ ดิน ไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา เพราะ ราก ไม่มี จึงเหี่ยวไป ⁷ บ้าง ก็ตก กลาง ดันหนาม ดันหนาม ก็งอก ขึ้นปกคลุม เสีย ⁸ บ้าง ก็ตก ที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ⁹ ใครมีหูจง ฟังเถิด” ¹⁰ ฝ่าย พวกสาวก จึง มา ทูล พระองค์ ว่า “เหตุใด จึง พระองค์ ตรัส กับ เขา เป็น คำ อุปมา” ¹¹ พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “เพราะ ว่า ข้อ ความ ลึก ลับ ของ อาณาจักร แห่ง สวรรค์ ทรง โปรด ให้ ท่าน ทราบ หลาย รู้ ได้ แต่ คน เหล่า นั้น ไม่ โปรด ให้ รู้ ¹² ด้วย ว่า ผู้ใด มี อยู่ แล้ว จะ เพิ่ม เต็ม ให้ คน นั้น มี เหลือ เพื่อ แต่ ผู้ใด ที่ ไม่ มี นั้น แม้ ว่า ซึ่ง เขา มี อยู่ จะ ต้อง เอา ไป จาก เขา ¹³ เหตุ ฉะนั้น เรา จึง กล่าว แก่ เขา เป็น คำ อุปมา เพราะว่า ถึง เขา เห็น ก็ เหมือน ไม่ เห็น ถึง ได้ ยิน ก็ เหมือน ไม่ ได้ ยิน และ ไม่ เข้าใจ ¹⁴ คำ พยากรณ์ ของ อิสยาห์ ก็ สำเร็จ ใน คน เหล่า นั้น ที่ ว่า ‘พวก เจ้า จะ ได้ ยิน ก็ จริง แต่ จะ ไม่ เข้าใจ จะ ตูก็ จริง แต่ จะ ไม่ รับ รู้ ¹⁵ เพราะ ว่า ชนชาติ นี้ กลาย เป็น คน มิใช่ ใจ ฉะฉาย หู ก็ ตึง และ ตา เขา เขาก็ ปิด เกรง ว่า ใน เวลา ใด เขา จะ เห็น ด้วย ตา ของ เขา และ ได้ ยิน ด้วย หู ของ เขา และ เข้าใจ ด้วย จิต ใจ ของ เขา และ จะ หัน กลับ มา และ เรา จะ ได้ รักษา เขา ให้ หาย’ ¹⁶ แต่ ตา ของ ท่าน ทราบ หลาย ก็ เป็น สุข เพราะ ได้ เห็น และ หู ของ ท่าน ก็ เป็น สุข เพราะ ได้ ยิน ¹⁷ เรา

บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น¹⁹ เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง²⁰ และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี²¹ แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือ การข่มเหง ต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย²² ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล²³ ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

²⁴ พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน²⁵ แต่เมื่อ คนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของ คนนั้น มาหว่านข้าว ละมานปน กับข้าว สาลี นั้น ไว้ แล้วก็หลบไป²⁶ ครั้นต้นข้าว นั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าว ละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย²⁷ พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมา แจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่าน มิใช่หรือ แต่มีข้าว ละมาน มาจากไหน’²⁸ นายก็ตอบ

พวกเขาว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกเขาใช้จึงถาม
 นายว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าว
 ละครมานหรือ’ ²⁹ แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกือบกว่าเมื่อกำลัง
 ถอนข้าวละครมานจะถอนข้าวสาธิตด้วย ³⁰ ให้ทั้งสองจำเจริญไป
 ด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยว
 ว่า “จงเก็บข้าวละครมานก่อนมัดเป็นพ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าว
 สาธิตนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา” ’ ”

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มก 4:30, 32)

³¹ พระองค์ยัง ตรัส คำ อุปมา อีก ข้อ หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ว่า
 “อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เมล็ด พันธุ์ ผัก กาด
 เมล็ด หนึ่ง ซึ่ง ชาย คน หนึ่ง เอา ไป เพาะ ลง ใน ไร่ ของ ตน
³² เมล็ด นั้นที่จริงก็ เล็ก กว่า เมล็ด ทั้ง ปวง แต่เมื่อ งอก ขึ้น
 แล้วก็ใหญ่ ที่สุด ท่ามกลาง ผัก ทั้ง หลาย และ จำ เจริญ เป็น ต้น
 ไม้ จน นก ใน อากาศ มา ทำรัง อาศัย อยู่ ตาม กิ่ง ก้าน ของ ต้น นั้น
 ได้”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก 13:20-21)

³³ พระองค์ยัง ตรัส คำ อุปมา ให้ เขา ฟัง อีก ข้อ หนึ่ง ว่า
 “อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้หญิง คน หนึ่ง
 เอา มา เติบ ลง ใน แป้ง สาม ถัง จน แป้ง นั้น พู ขึ้น ทั้งหมด”
³⁴ ข้อ ความ เหล่า นี้ ทั้ง สิ้น พระ เยชู ตรัส กับ หมู่ ชน เป็น คำ
 อุปมา และ นอก จาก คำ อุปมา พระ องค์ มิ ได้ ตรัส กับ เขา เลย
³⁵ ทั้งนี้ เพื่อ จะ ให้ สำ เร็จ ตาม พ ระ วา จนะ ที่ ตรัส โดย ศา สตุ ตา
 พยา กรณ ว่า ‘เรา จะ อ้า ปาก กล่าว คำ อุปมา เรา จะ กล่าว
 ข้อ ความ ซึ่ง ปิด ชอน ไว้ ตั้ง แต่ เดิม สร้าง โลก’

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาธิตและข้าวละครมาน

³⁶ แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนา” ³⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชตินั้นได้แก่บุตรมนุษย์ ³⁸ นานั้นได้แก่โลก ส่วน เมล็ดพืช ดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย ³⁹ ศัตรูผู้หว่านข้าว ละมาน ได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การ สิ้น สุด ของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ ⁴⁰ เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าว ละมาน เผาไฟ เสียอย่างไร ในการ สิ้น สุด ของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น ⁴¹ บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน ⁴² และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ⁴³ คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาตลอดดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

⁴⁴ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ ซ่อน ไว้ ใน ทุ่ง นา เมื่อมีผู้ใด พบ แล้วก็กลับ ซ่อนเสียอีก และเพราะความปริตีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

⁴⁵ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี ⁴⁶ ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด 48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมา แยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม 50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบ เขี้ยว เคี้ยวฟัน” 51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจ พระเจ้าข้า” 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมา เมื่อ พระเยซูได้ตรัส คำอุปมา เหล่านี้ เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมือง ของ พระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่ง สอน ใน ธรรม ศาลา ของ เขา จน คน ทั้ง หลาย ประหลาดใจ แล้ว พูดกันว่า “คน นี้ มี สติปัญญา และการ อธิฤทธิ์ อย่าง นี้ มา จาก ไหน 55 คน นี้ เป็น ลูก ช่าง ไม้ มิใช่ หรือ มารดา ของ เขา ชื่อ มารีย์ มิใช่ หรือ และ น้อง ชาย ของ เขา ชื่อ ยากอบ โยเสส ซีโมน และ ยูดา สมิใช่ หรือ 56 และ น้อง สาว ทั้ง หลาย ของ เขา ก็ อยู่ กับ เรา มิใช่ หรือ เขา ได้ สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่า นี้ มา จาก ไหน” 57 เขาทั้งหลาย จึง หมางใจ ใน พระองค์ ฝ่าย พระเยซู ตรัส กับ เขา ว่า “ศาสดา พยากรณ์ จะ ไม่ ขาด ความ นับถือ เว้น แต่ ใน บ้าน เมือง ของ ตน และ ใน คราว เรือน ของ ตน” 58 พระองค์ จึง มิ ได้ ทรง กระ ทำ การ อธิฤทธิ์ มาก ที่นั่น เพราะ เขา ไม่ มีความ เชื่อ

14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

¹ ครั้งนั้น เฮอร์โธ เจ้าเมือง ได้ ยินกิตติศัพท์ของ พระเยซู ² จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้” ³ ด้วยว่าเฮอร์โธได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮอร์เดียส ภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน ⁴ เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา” ⁵ ถึงเฮอร์โธอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ ⁶ แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮอร์โธมาถึง บุตรสาวนางเฮอร์เดียสก็เดินร่ำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮอร์โธชอบใจ ⁷ เฮอร์โธจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น ⁸ บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ” ⁹ ฝ่ายกษัตริย์เฮอร์โธก็เสร์ใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ ¹⁰ แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก ¹¹ เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา ¹² ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยिनแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วย ของ เขา ให้หาย 15 ครั้น เวลา เย็น แล้ว พวก สาวก ของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง” 16 ฝ่าย พระเยซู ตรัส กับ พวก สาวก ว่า **“เขา ไม่ จำ เป็น ต้อง ไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”** 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น” 18 พระองค์จึงตรัสว่า **“เอาอาหารนั้น มาให้เราที่นี่เถิด”** 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพิภพดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟาก ไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชน เหล่า นั้น ไปหมด แล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

²⁵ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนิบบนน้ำทะเล ไปยังเหล่าสาวก ²⁶ เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว ²⁷ ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **“จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”**

เปโตรสงสัยและจมลง

²⁸ ฝ่าย เปโตร จึง ทูล ตอบ พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้า เป็น พระองค์แน่แล้ว ขอ ทรง โปรด ให้ ข้า พระองค์ เดิน บน น้ำ ไป หา พระองค์” ²⁹ พระองค์ตรัสว่า **“มาเถิด”** เมื่อ เปโตร ลง จาก เรือ แล้ว เขาก็ เดิน บน น้ำ ไป หา พระเยซู ³⁰ แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” ³¹ ในทันใด นั้น พระเยซู ทรง เอื้อม พระหัตถ์ จับ เขา ไว้ แล้ว ตรัส กับ เขา ว่า **“โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”** ³² เมื่อ พระองค์ กับ เปโตร ขึ้น เรือ แล้ว ลม ก็ สงบ ลง ³³ เขา ทั้ง หลาย ที่ อยู่ใน เรือ จึง มา นมัสการ พระองค์ ทูล ว่า “พระองค์ทรง เป็น พระบุตร ของ พระเจ้า จริง แล้ว” ³⁴ ครั้น พวก เขา ข้าม ฟาก ไป แล้ว ก็ มา ถึง แขวง เยน เน ซา เรท ³⁵ เมื่อ คนใน สถานที่นั้น รู้จัก พระองค์ แล้ว ก็ ใช้ คน ไป บอก กล่าว ทั่ว แคว้น นั้น ต่าง ก็ พาบรรดา คน เจ็บ ป่วย มา ฝ้า พระองค์ ³⁶ เขา ทูล อ้อนวอน ขอ พระองค์ โปรด ให้ เขา ได้ แต่ ต้อง แต่ ชาย ฉลอง พระองค์ เท่านั้น และ ผู้ใด ได้ แต่ ต้อง แล้ว ก็ หาย ป่วย บริบูรณ์ ดี ทุก คน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 7:1-23)

¹ ครั้ง นั้น พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ฟาริสี ซึ่ง มา จาก กรุง เยรูซาเล็ม มา ทูล ถาม พระเยซูว่า ² “ทำไม

พวก สาวก ของ ท่าน จึง ละเมียด ประเพณี สืบทอด มา จาก บรรพบุรุษ ด้วย ว่า เขา มิได้ล้าง มือ เมื่อ เขา รับ ประทาน อาหาร”³ แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “เหตุไฉนพวกท่าน จึง ละเมียด พระบัญญัติของ พระเจ้า ด้วย ประเพณี ของ พวก ท่านด้วยเล่า⁴ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จง ให้เกียรติแก่บิดา มารดา ของ ตน’ และ ‘ผู้ใด ด่า แข่งบิดา มารดา ของ ตน ผู้นั้น ต้องถูกปรับโทษถึงตาย’⁵ แต่พวก ท่าน กลับ สอนว่า ‘ผู้ใด จะ กล่าว แก่บิดา มารดา ว่า ‘สิ่งใด ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง อาจ เป็น ประโยชน์ แก่ท่าน สิ่งนั้น เป็น ของ ถวาย แล้ว’⁶ ผู้นั้น จึง ไม่ ต้อง ให้เกียรติบิดา มารดา ของ ตน’ อย่าง นั้น แหะ ท่าน ทั้ง หลาย ทำให้ พระบัญญัติของ พระเจ้า เป็น หมัน ไป เพราะ เห็น แก่ประเพณีของ พวก ท่าน⁷ ท่าน คน หน้า ซื่อ ใจ คด อีสยาห์ได้พยากรณ์ถึง พวก ท่าน ถูกแล้วว่า⁸ ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา⁹ เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วย เอา บทบัญญัติของ มนุษย์ มา อวดอ้าง ว่า เป็น พระดำรัส สอน’”¹⁰ แล้วพระองค์ทรง เรียก ประชาชน และ ตรัส กับ เขาว่า “จง ฟัง และ เข้าใจ เกิด¹¹ มิใช่สิ่ง ซึ่ง เข้าไป ใน ปาก จะ ทำให้มนุษย์เป็น มลทิน แต่สิ่ง ซึ่ง ออก มา จาก ปาก นั้น แหะ ทำให้มนุษย์เป็น มลทิน”¹² ขณะนั้น พวก สาวก มา ทูล พระองค์ว่า “พระองค์ทรง ทราบ แล้ว หรือ ว่า เมื่อ พวก ฟาริสี ได้ยิน คำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก”¹³ พระองค์จึง ตรัส ตอบ ว่า “ต้นไม้ใดๆ ทุก ต้น ซึ่ง พระบิดา ของ เรา ผู้ทรง สกิดในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย¹⁴ ช่างเขา เกิด เขา เป็น ผู้นำตามอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอด นำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”¹⁵ ฝ่ายเปโตร ทูล พระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบาย คำอุปมานี้ให้พวกข้า

พระองค์ทราบเกิด”¹⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ¹⁷ ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลมไป¹⁸ แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน¹⁹ ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดพิวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ²⁰ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ลูกสาวของหญิงชาติ คานาอัน ได้รับการรักษาให้หาย (มก 7:24-30)

²¹ แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน²² ดุเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาว ของ ข้า พระองค์มีผีสิงอยู่เป็น ทุกข์ลำบาก ยิ่ง นึก”²³ ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มา อ้อนวอน พระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอ ไป เสียเถิด เพราะ เธอ ร้อง ตาม เรา มา”²⁴ พระองค์ตรัสตอบว่า “เรา มิได้รับ ใช้มา หา ผู้ใด เว้น แต่แกะ หลง ของ วงศ์ วานอิสราเอล”²⁵ ฝ่ายหญิง นั้นก็ มา นมัสการ พระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอ ทรง โปรด ช่วย ข้า พระองค์เถิด ”²⁶ พระองค์จึง ตรัส ตอบ ว่า “ซึ่ง จะ เอา อาหาร ของ ลูก โยน ให้ แก่ สุนัข ก็ ไม่ ควร”²⁷ ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมนินแดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”²⁸ แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอ หญิง เอ๋ย ความ เชื่อ ของ เจ้า

ก็มาก ให้เป็น ไป ตาม ความ พรารณา ของ เจ้า เกิด” และ ลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก 7:31-37)

²⁹ พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น ³⁰ และประชาชนเป็นอันมาก มาเฝ้าพระองค์ พาคნง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และ คนเจ็บอื่น ๆ หลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ ทรง รักษา เขา ให้หาย ³¹ คน เหล่า นั้น จึง อัส จรรย์ ใจนัก เมื่อ เห็น คน ใบ้ พูด ได้ คน พิการ หาย เป็น ปกติ คน ง่อย เดิน ได้ คนตาบอด กลับ เห็น แล้ว เขาก็ สรรเสริญ พระเจ้า ของ ชนชาติ อิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก 8:1-9)

³² ฝ่าย พระ เยซู ทรง เรียก พวก สาวก ของ พระ องค์ มาตรัสว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเรา ได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไป เมื่อ ยัง อุด อาหาร อยู่ กลัวว่า เขา จะ หิว โหย สิ้น แรง ลง ตามทาง” ³³ พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้” ³⁴ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขา ทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว” ³⁵ พระองค์จึง สั่ง ประชาชน ให้ นั่ง ลง ที่พื้น ดิน ³⁶ แล้ว พระองค์ ทรง รับ ขนม ปัง เจ็ดก้อน และ ปลา เหล่า นั้น มา ขอบ พระ คุณ แล้ว จึง ทรง หัก ส่ง ให้ เหล่า สาวก ของ พระองค์ เหล่า สาวก ก็ แจก ให้ ประชาชน ³⁷ และ คน ทั้ง ปวง ได้ รับ ประทาน อิ่ม ทุกคน อาหาร ที่ เหลือ นั้น เขา เก็บ ได้ เจ็ด กระบุง เต็ม ³⁸ ผู้ที่ได้รับ ประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมกดาลา

16

พวกฟาริสีหน้าซีใจคร่ำครวญขอมหายสำคัญ (มก 8:10-12)

1 พวก ฟา ริสีกับ พวก สะ ดูลีได้มาท ดล อง พระองค์ โดย ขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขา เห็น 2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอดกเย็นท่านทั้งหลาย พุดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’ 3 ในเวลา เช้าท่านพุดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซีใจคร่ำ ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็น และเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ 4 คนชาติ ชั่ว และ เล่น ชู้ แสวงหา หมาย สำคัญ และ จะ ไม่ โปรด ให้ หมาย สำคัญ แก่ เขา เว้น ไว้ แต่ หมาย สำคัญ ของ โย นานาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจาก เขา 5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนเอา ขนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญญาณลักษณะแสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก 8:13-21)

6 พระเยซูตรัสกับ เขาว่า “จง สังเกต และ ระวัง เชื่อ แห่ง พวก ฟา ริสีและ พวก สะ ดูลีให้ดี” 7 เหล่า สาวก จึง ปรีกษา กันว่า “เพราะเหตุที่เรามิได้เอาขนมปังมา” 8 ฝ่ายพระเยซู ทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉน พวกท่านจึงปรีกษากันและกันถึงเรื่องมิได้เอาขนมปังมา 9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับ คนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 11 เป็นไฉน พวก ท่าน ถึง ไม่ เข้า ใจ ว่า เรา มิ ได้ พุด กับ ท่าน

ด้วย เรื่อง ขนมปัง แต่ได้ว่า ให้ ท่าน ระวัง เชื้อ แห่ง พวก ฟา
ริสี และ พวก สะ ดูลี ให้ดี ” ¹² แล้ว พวก สาวก ก็ เข้าใจ ว่า
พระองค์ มิ ได้ ตรัส สิ่ง เขา ให้ ระวัง เชื้อ ขนมปัง แต่ ให้ ระวัง คำ
สอน ของ พวก ฟา ริ สี และ พวก สะ ดู ลี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

¹³ ครั้น พระเยซู เสด็จ เข้าไป ใน เขต เมือง ซี ซา รียา ฟี ลิ ป
ปี พระองค์ จึง ตรัสถาม พวก สาวก ของ พระองค์ ว่า “คน ทั้ง
หลาย พูดกันว่า เรา ซึ่งเป็น บุตร มนุษย์ คือ ผู้ใด ” ¹⁴ เขา จึง
ทูลตอบ ว่า “บางคน ว่า เป็น ยอห์น ผู้ ให้ รับ บัพติศมา แต่ บาง
คน ว่า เป็น เอลียาห์ และ คน อื่น ว่า เป็น เยเรมีย์ หรือ เป็น คน
หนึ่ง ใน พวก ศาสดา พยากรณ์ ” ¹⁵ พระองค์ ตรัสถาม เขา ว่า
“แล้ว พวก ท่าน เล่า ว่า เรา เป็น ผู้ใด ” ¹⁶ ซีโมเน เปโตร ทูลตอบ
ว่า “พระองค์ ทรง เป็น พระคริสต์ พระบุตร ของ พระเจ้า ผู้ ทรง
พระชนม์ อยู่ ”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

¹⁷ พระ เยชู ตรัส ตอบ เขา ว่า “ซีโม นบุตร โย นา เอ๋ย
ท่าน ก็ เป็น สุข เพราะ ว่า เนื้อ หนัง และ โลหิต มิ ได้ แข็ง ความ
นี้ แก่ ท่าน แต่ พระบิดา ของ เรา ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ ทรง แข็ง
ให้ ทราบ ¹⁸ ฝ่าย เรา บอก ท่าน ด้วย ว่า ท่าน คือ เปโตร และ
บนศิลานี้ เราจะ สร้าง คริสตจักร ของ เรา ไว้ และ ประตู แห่ง
นรก จะ มิ ชัย ต่อ คริสตจักร นั้น ก็ หามิ ได้ ¹⁹ เราจะ มอบ ลูก กุญ
แจ ของ อาณาจักร แห่ง สวรรค์ ให้ ไว้ แก่ ท่าน ท่าน จะ ผูก มัด สิ่ง
ใด ใน โลก สิ่ง นั้น ก็ จะ ถูก มัด ใน สวรรค์ และ ท่าน จะ ปลด สิ่ง
ใด ใน โลก สิ่ง นั้น จะ ถูก ปลด ใน สวรรค์ ” ²⁰ แล้ว พระองค์
ทรง กำชับ ห้าม เหล่า สาวก ของ พระองค์ มิ ให้ บอก ผู้ใด ว่า
พระองค์ ทรง เป็น พระเยซู พระคริสต์ ผู้ นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ ถึง การ ตริึง บน ไม้ กางเขน และ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวก ของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และ จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และ พวกปุโรหิตใหญ่ และ พวกธรรมาจารย์ จนต้องถูก ประหาร เสีย แต่ในวันที่ สาม จะ ทรง ถูก ชุบ ให้ เป็น ขึ้น มา ใหม่ 22 ฝ่าย เปโตร เอา มือ จับ พระองค์ เริ่มทูล ท้วง พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้น อยู่ ห่าง ไกล จากพระองค์เถิด อย่าให้ เป็น อย่าง นั้น แก่พระองค์เลย ” 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จง ถอย ไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะ เจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของ มนุษย์” 24 ขณะ นั้น พระ เยซู จึง ตรัส กับ เหล่า สาวก ของ พระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา 25 เพราะว่าผู้ใด ใครจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสีย ชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 26 เพราะ ถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณ ของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไป แลก เอา จิต วิญญาณ ของ ตน กลับ คืน มา 27 เหตุว่า บุตร มนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วย เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทาน บำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน 28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมา

ในราชอาณาจักรของท่าน”

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

¹ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง ² แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง ³ ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่ พวก สาวก เหล่า นั้น กำลัง ฝ้า สนทนา กับ พระองค์ ⁴ ฝ่าย เปโตร ทูล พระ เยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่ง พวก ข้า พระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้อง พระ ประสงค์ พวก ข้า พระองค์จะทำ พลัปลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” ⁵ เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” ⁶ ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก ⁷ พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” ⁸ เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว ⁹ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย” ¹⁰ เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “เหตุใดพวกธรรมจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน” ¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม ¹² แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหา รู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร

เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขา เช่นเดียวกัน” ¹³ แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา (มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

¹⁴ ครั้น พระเยซู กับ เหล่าสาวก มา ถึง ผูกชน แล้ว มีชายคนหนึ่ง มาหา พระองค์คุกเข่า ลง ต่อ พระองค์ และ ทูล ว่า ¹⁵ “พระองค์เจ้าข้า ขอทรง พระเมตตา แก่บุตรชาย ของข้าพระองค์ ด้วยว่า เขา เป็น คนบ้า มีความทุกข์เวทนา มาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ ¹⁶ ข้าพระองค์ได้พาเขา มาหา พวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้” ¹⁷ พระเยซูตรัสตอบ ว่า “โอ คนในยุค ที่ขาด ความเชื่อและมีทิวชิว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทน เพราะท่าน ไป ถึง ไหน จงพาเด็กนั้น มาหาเราที่นี่เถิด” ¹⁸ พระเยซูจึง ตรัส สำทับ ผีนั่น มันก็ ออก จากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง ¹⁹ ภายหลัง เหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า “เหตุไฉน พวกข้าพระองค์ ขับ ผีนั่น ออกไม่ได้” ²⁰ พระเยซูตรัสตอบ เขาว่า “เพราะเหตุ พวกท่าน ไม่มีความเชื่อ ด้วยเรา บอก ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาด เมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย ²¹ แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรง พยากรณ์อีก ครั้ง ถึง การ ทรมาน พระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

²² ครั้น พระองค์ กับ เหล่า สาวก อาศัย อยู่ใน แคว้น กาลิ ลี พระเยซูจึง ตรัส กับ เขาว่า “**บุตรมนุษย์ จะ ต้อง ถูก ทรมาน ให้อยู่ใน เจ็บมือ ของ คน ทั้ง หลาย** ²³ และ เขา ทั้ง หลาย จะ ประหาร ชีวิต ท่าน เสีย ใน วันที่ สาม ท่าน จะ กลับ พ้น ขึ้น มา ใหม่” พวกเขา ก็ พากัน เป็น ทุกข์ ยิ่ง นึก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

²⁴ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกเขาเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ” ²⁵ เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือนพระเยซูทรงก้มเขาไว้ แล้วตรัสว่า “**ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น**” ²⁶ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย**” ²⁷ แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตักเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมา ก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด”

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

¹ ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์” ² พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา ³ แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่

ได้เลย 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็ก คนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 5 ถ้าผู้ใดจะรับ เด็กเล็ก เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้ คนหนึ่งที่เชื่อในเรา ให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้น ถ่วงเสียที่ทะเล ลึกก็ดีกว่า 7 วิบัติแก่โลกนี้ ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าตัวน้อยดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่า มีสองตา และต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเราากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด 12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้น หรือ 13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดี ยิ่งกว่า ที่มีแกะเก้าสิบเก้า ตัวที่ได้หลงหายนั้น 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิต

ในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง
พินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

¹⁵ หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จง
ไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขา
ฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จง
นำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก
เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ¹⁷ ถ้าเขาไม่ฟัง คนเหล่านี้นั้น
จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟัง คริสตจักร
อีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคน
เก็บภาษี ¹⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใด
ซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่ง
ท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

¹⁹ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ใน
โลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเรา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ ²⁰ ด้วยว่ามีสองสาม
คนประชุมกันที่ใหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขา
ที่นั่น”

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก 11:25; ลก
17:3-4)

²¹ ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หาก
พี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื้อยไป
ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้ง
หรือ” ²² พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้ง
เท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด ²³ เหตุฉะนั้น อาณาจักร
แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะ

คิดบัญชีกับ ผู้รับใช้ของท่าน ²⁴ เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่น ตะลันต์มาเฝ้า ²⁵ เจ้านายของเขา จึงสั่งให้ขายตัวกับทั้ง ภรรยา และลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ ²⁶ ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’ ²⁷ เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป ²⁸ แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อย เดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’ ²⁹ เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’ ³⁰ แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น ³¹ ฝ่ายพวกเขาเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา ³² แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า ‘โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา ³³ เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ ³⁴ แล้วเจ้านายของเขา ก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด ³⁵ พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 ต่อ มา เมื่อ พระ เยชู ตรัส ถ้อยคำ เหล่า นี้ เสร็จ แล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดีย ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2 ผู้คนเป็นอันมาก ได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)

3 พวก ฟาริสี มา ทดลอง พระองค์ ทูลถาม ว่า “ผู้ชาย จะหย่า ภรรยา ของ ตน เพราะ เหตุใดๆ ก็ตาม เป็นการ ถูก ต้อง ตาม พระ ราช บัญญัติ หรือ ไม่” 4 พระองค์ตรัส ตอบ เขา ว่า “พวกท่าน ไม่ได้ อ่าน หรือ ว่า พระผู้ทรงสร้าง มนุษย์ แต่ เดิม ‘ได้ทรงสร้าง พวกเขา ให้ เป็น ชาย และ หญิง’ 5 และ ตรัส ว่า ‘เพราะ เหตุนี้ ผู้ชาย จะ จาก บิดา มารดา ของ เขา จะ ไป ผูก พัน อยู่ กับ ภรรยา และ เขา ทั้ง สอง จะ เป็น เนื้อ อัน เดียว กัน’ 6 เขา จึง ไม่ เป็น สอง ต่อ ไป แต่ เป็น เนื้อ อัน เดียว กัน เหตุ ฉะนั้น ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง ผูก พัน กัน แล้ว อย่า ให้ มนุษย์ ทำให้ พრა ก จาก กัน เลย” 7 เขา จึง ทูล ถาม พระองค์ ว่า “ถ้า อย่าง นั้น ทำไม โมเสส ได้ สั่ง ให้ ทำ หนังสือ หย่า ให้ ภรรยา แล้ว ก็ หย่า ได้” 8 พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “โมเสส ได้ ยอม ให้ ท่าน ทั้ง หลาย หย่า ภรรยา ของ ตน เพราะ ใจ ท่าน ทั้ง หลาย แข็ง กระ ด้าง แต่ เมื่อ เดิม มิ ได้ เป็น อย่าง นั้น 9 ฝ่าย เรบ ออก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ผู้ใด หย่า ภรรยา ของ ตน เพราะ เหตุ ต่างๆ เว้น แต่ เป็น ชู้ กับ ชาย อื่น แล้ว ไป มี ภรรยา ใหม่ ก็ ผิด ประเวณี และ ผู้ใด รับ หญิง ที่ หย่า แล้ว นั้น มา เป็น ภรรยา ก็ ผิด ประเวณี ด้วย” 10 พวก สาว ก ของ พระองค์ ทูล พระองค์ ว่า “ถ้า กรณิ ของ ฝ่าย ชาย ต้อง เป็น เช่น นั้น กับ ภรรยา ของ เขา การ สมรส ก็ ไม่ ดี เลย” 11 พระองค์ ทรง ตอบ เขา ว่า “มิใช่ ทุกคน จะ รับ ประพฤติ ตาม

ข้อนี้ได้ เว้น แต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติได้ ¹² ด้วยว่า ผู้ที่เป็น
 ชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้
 เป็น ชั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำ ตัว เอง ให้ เป็น ชั้นที่เพราะ เห็น แก่
 อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็ก ๆ (มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

¹³ ขณะ นั้น เขา พา เด็ก เล็ก ๆ มา หา พระองค์ เพื่อ จะ
 ให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็
 ห้ามปรามไว้ ¹⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้า
 มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์
 ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” ¹⁵ เมื่อพระองค์ทรงวาง
 พระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก 10:17-30; ลก 10:25-30)

¹⁶ ดูเถิด มีคน หนึ่ง มา ทูล พระองค์ว่า “ท่าน
 อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้า จะ ต้อง ทำ ดี ประการ ไດ จึง จะ
 ได้ชีวิตนิรันดร์” ¹⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเรา
 ว่า ประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใด ประเสริฐ นอกจากพระองค์
 เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือ
 รักษาพระบัญญัติไว้” ¹⁸ คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือ
 พระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่า กระทำ การ
 ผาตกรรม อย่า ล่วง ประเวณี ผัว เมีย เขา อย่า ลัก ทรัพย์
 อย่า เป็น พยาน เท็จ ¹⁹ จง ให้ เกิด รัก แก่ บิดา มารดา ของ ตน
 และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ²⁰ คนหนุ่มนั้นทูล
 พระองค์ว่า “ข้อ เหล่า นี้ ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้ทุก ประการ
 ตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” ²¹ พระ
 เยซูตรัส แก่ เขา ว่า “ถ้า ท่าน ปรารถนา เป็น ผู้ที่ ทำ จน ครบ
 ถ้วน จง ไป ขาย บรรดา สิ่งของ ซึ่ง ท่าน มีอยู่ แจก ง่าย ให้ คน

อนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” ²² เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้น เขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก ²³ พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก ²⁴ เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁵ เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้” ²⁶ พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

²⁷ แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ สละ สิ่ง สารพัด และได้ติดตาม พระ องค์ มา พวก ข้า พระองค์ จึง จะ ได้ อะไร บ้าง” ²⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่ คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้ นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล ²⁹ ทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือ พี่น้อง ชาย หญิง หรือ บิดา มารดา หรือ ภรรยา หรือ บุตร หรือ ที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก ³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 “ด้วยว่า อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เจ้าของ บ้าน คนหนึ่ง ออก ไป จ้าง คนทำงาน ใน สวน องุ่น ของ ตน แต่ เวลา เข้าตรู่ 2 ครั้น ตก ลง กับ ลูกจ้าง วัน ละ เดนา ริอัน แล้ว จึง ใช้ ให้ ไป ทำงาน ใน สวน องุ่น ของ เขา 3 พอ เวลา ประมาณ สาม โมง เข้า เจ้าของ บ้าน ก็ ออก ไป อีก เห็น คน อื่น ยืน อยู่ เปล่า ๆ กลาง ตลาด 4 จึง พูด กับ เขา ว่า ‘ท่าน ทั้ง หลาย จง ไป ทำงาน ใน สวน องุ่น ด้วยเถิด เรา จะ ให้ ค่า จ้าง แก่ พวก ท่าน ตาม สมควร’ แล้ว เขาก็ พา กัน ไป 5 พอ เวลา เที่ยง วัน และ เวลา บ่าย สาม โมง เจ้าของ บ้าน ก็ ออก ไป อีก ทำ เหมือน ก่อน 6 ประมาณ บ่าย ห้า โมง ก็ ออก ไป อีก ครั้ง หนึ่ง พบ อีก พวก หนึ่ง ยืน อยู่ เปล่า ๆ จึง พูด กับ เขา ว่า ‘พวก ท่าน ยืน อยู่ ที่ นี้ เปล่า ๆ ตลอด วัน ทำไม’ 7 พวก เขา ตอบ เจ้าของ บ้าน ว่า ‘เพราะ ไม่มี ใคร จ้าง พวก ข้าพเจ้า’ เจ้าของ บ้าน บอก พวก เขา ว่า ‘ท่าน ทั้ง หลาย จง ไป ทำงาน ใน สวน องุ่น ด้วยเถิด และ ท่าน จะ ได้ รับ ค่า จ้าง ตาม สมควร’ 8 ครั้น ถึง เวลา พลบค่ำ เจ้าของ สวน องุ่น จึง สั่ง เจ้าพนักงาน ว่า ‘จง เรียก คนทำงาน มา และ ให้ ค่า จ้าง แก่ เขา ตั้งแต่ คน มา ทำงาน สุด ท้าย จน ถึง คน ที่ มา แรก’ 9 คน ที่ มา ทำงาน เวลา ประมาณ บ่าย ห้า โมง นั้น ได้ ค่า จ้าง คน ละ หนึ่ง เดนา ริอัน 10 ส่วน คน ที่ มา ที่ แรก นี้ ก็ ว่า เขา คง จะ ได้ มากกว่า นั้น แต่ ก็ ได้ คน ละ หนึ่ง เดนา ริอัน เหมือน กัน 11 เมื่อ เขา รับ เงิน ไป แล้วก็ ปั่น ต่อ ว่า เจ้าของ บ้าน 12 ว่า ‘พวก ที่ มา สุด ท้าย ได้ ทำงาน ชั่วโมง เดียว และ ท่าน ได้ ให้ ค่า จ้าง แก่ เขา เท่า กัน กับ พวก เรา ที่ ทำงาน ตราบ ตรากตรำ กลาง แดด ตลอด วัน’ 13 ฝ่าย เจ้าของ บ้าน ก็ ตอบ แก่ คน หนึ่ง ใน พวก นั้น ว่า ‘สหาย เอ๋ย เรา มิ ได้ โกง ท่าน เลย ท่าน ได้ ตก ลง กับ เรา แล้ว วัน ละ หนึ่ง เดนา ริอัน มิใช่หรือ 14 รับ ค่า จ้าง ของ ท่าน ไปเถิด เรา พอ จะ ให้ คน ที่ มา ทำงาน หลัง ที่ สุด นั้น เท่า กัน กับ ท่าน 15 เรา ประารถนา จะ ทำ อะไร กับ สิ่ง ที่ เป็น ของ เรา เอง นั้น ไม่ ถูก ต้อง

ตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอีกฉาตาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี’¹⁶ อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

พระเยซูทรงพยากรณ์อีก ครั้ง ถึง การ ทรมาน พระองค์ การ ลั่นพระชนม์ และการ ฟิ้น คิน พระชนม์ (มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23; มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

¹⁷ เมื่อ พระเยซู จะ เสด็จ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ขณะ อยู่ ตาม หนทาง ได้ พา เหล่า สาวก สิบ สอง คน ไป แต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า ¹⁸ “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกรวมไว้ให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย ¹⁹ และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนดู และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

มารดาคนหนึ่ง ทูลขอ ความ ยิ่ง ใหญ่ ให้แก่บุตรชายของนาง (มก 10:35-45)

²⁰ ขณะนั้น มารดาของ บุตร แห่ง เศเบ ดี พา บุตร ชาย ทั้ง สอง มา เฝ้า พระองค์ นมัสการ ทูลขอ สิ่ง หนึ่ง จาก พระองค์ ²¹ พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นาง ทูล พระองค์ว่า “ขอ ทรง โปรด อนุญาต ให้บุตร ชาย ของ ข้า พระองค์ สอง คนนี้ นั่ง ในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง” ²² แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ท่าน ขอ นั้น ท่าน ไม่เข้าใจ ถ้วย ซึ่ง เรา จะ ตีมนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้น ซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” เขา ทูล พระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้

” ²³ พระองค์ตรัสกับ เขาว่า “ท่าน จะ ตี๋ม จาก ถ้วย ของ เรา และรับ บัพติศมา ด้วย บัพติศมา ที่ เรา จะ รับ ก็ จริง แต่ ซึ่ง จะ นั่ง ข้าง ขวา และ ข้าง ซ้าย ของ เรา นั้น ไม่ใช่ พนั้กงาน ของ เรา ที่ จะ มอบ ให้ แต่ พระบิดา ของ เรา ได้ ทรง เตรียม ไว้ สำหรับ ผู้ใด ก็ จะ ให้ แก่ ผู้ นั้น ” ²⁴ เมื่อ สาวก สิบ คน นั้น ได้ ยิน แล้ว พวกเขา ก็ มีความ ชุ่นเคือง พี่น้อง สอง คน นั้น ²⁵ พระเยซู ทรง เรียก เขา ทั้ง หลาย มา ตรัส ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า ผู้ ครอง ของ คน ต่าง ชา ดิ ย่อม เป็น เจ้า เหนือ เขา และ ผู้ ใหญ่ ทั้ง หลาย ก็ ใช้ อำนาจ บังคับ ²⁶ แต่ ใน พวก ท่าน หา เป็น อย่าง นั้น ไม่ ถ้า ผู้ใด ใคร จะ ได้ เป็น ใหญ่ ใน พวก ท่าน ผู้ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ ประนิน บัตี ท่าน ทั้ง หลาย ²⁷ ถ้า ผู้ใด ใคร จะ ได้ เป็น เอก เป็น ต้น ใน พวก ท่าน ผู้ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ รับ ใช้ ของ พวก ท่าน ²⁸ อย่าง ที่ บุตร มนุษย์ มิ ได้ มา เพื่อ รับ การ ประนิน บัตี แต่ มา เพื่อ จะ ประนิน บัตี และ ประทาน ชีวิต ของ ท่าน ให้ เป็น ค่า ไถ่ สำหรับ คน เป็น อัน มาก ”

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีกร (มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

²⁹ เมื่อ พระองค์ กับ เหล่า สาวก ออก ไป จาก เมือง เยรีโค ผู้ งชน เป็น อัน มาก ก็ ตาม พระองค์ ไป ³⁰ และ ดู เกิด มี ชาย ตาบอด สอง คน นั่ง อยู่ ริ มหนทาง เมื่อ เขา ได้ ยิน ว่า พระเยซู เสด็จ ผ่าน มา จึง ร้อง ว่า “โอ พระองค์ ผู้ เป็น บุตร ดาวิด เจ้า ข้า ขอ ทรง พระเมตตา ข้า พระองค์ เกิด ” ³¹ ฝ่าย ประชาชน ก็ ห้าม เขา ให้ นั่ง เสี่ย แต่ เขา ยัง ร้อง ขึ้น อีก ว่า “โอ พระองค์ ผู้ เป็น บุตร ดาวิด เจ้า ข้า ขอ ทรง พระเมตตา ข้า พระองค์ เกิด ” ³² พระเยซู จึง หยุด ประทับ ยืน อยู่ เรียก เขา มา และ ตรัส ว่า “ท่าน ทั้ง สอง ใคร จะ ให้ เรา ทำ อะไร เพื่อ ท่าน ” ³³ พวกเขา ทูล พระองค์ ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ขอ ให้ ตา ของ ข้า พระองค์ มอง เห็น ” ³⁴ พระ

เยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ (ศคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

¹ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน ² ตรัสสั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จงมาให้เรา” ³ ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที” ⁴ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จ ซึ่งว่า ⁵ ‘จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลา กับลูกของมัน’ ⁶ สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซู ตรัสสั่งเขาไว้ ⁷ จึงจูงแม่ลา กับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังแล้ว เขาให้พระองค์ทรงลานั้น ⁸ ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน ⁹ ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮซันนา” ในที่สูงที่สุด” ¹⁰ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด” ¹¹ ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

พระเยซูทรง ขำระ ล้าง พระ วิหาร เป็นครั้ง ที่สอง (มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

¹² พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรง ขับไล่ บรรดา ผู้ซื้อ ขาย ใน พระวิหาร นั้น และ คำว่า โตะ ผู้รับ แลกเงิน กับทั้ง คำว่า ที่ นั่ง ผู้ขายนกเขาเสีย ¹³ และตรัสกับ เขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเรา เขาจะเรียก ว่า เป็น นิเวศ อธิษฐาน’ แต่เจ้า ทั้ง หลาย มาก กระทำ ให้เป็น ‘ถ้ำ ของ พวก โจร’ ” ¹⁴ คน ตาบอด และ คน ง่อย พา กัน มา เฝ้า พระองค์ ใน พระวิหาร พระองค์ ได้ ทรง รักษา เขา ให้หาย ¹⁵ แต่เมื่อ พวก บุโรหิต ใหญ่ กับ พวก ธรรมาจารย์ ได้ เห็น การ รม หัศจรรย์ ที่ พระองค์ ทรง กระทำ ทั้ง ได้ ยิน หมู เด็กร้อง ใน พระ วิหาร ว่า “โฮ ชัน นา แก่ ราชา โอรส ของ ดา วิด” เขา ทั้ง หลาย ก็ พา กัน แค้น เคือง ¹⁶ และ จึง ทูล พระองค์ ว่า “ท่าน ไม่ได้ ยิน คำ ที่ เขา ร้อง หรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ได้ ยิน แล้ว พวก ท่าน ยัง ไม่ เคย อ่าน หรือ ว่า ‘จาก ปาก ของ เด็ก อ่อน และ เด็ก ที่ ยัง ดูนม ท่าน ก็ ได้รับ คำ สรรเสริญ อัน จริง แท้’ ” ¹⁷ พระองค์ ได้ ทรง ละจาก เขา และ เสด็จ ออกจาก กรุง ไป ประทับ อยู่ ที่ หมู่ บ้าน เบธานี

มะเดื่อ ถูก สาป ก็ เหี่ยวแห้ง ไป (มก 11:12-14, 20-24)

¹⁸ ครั้น เวลา เข้า ขณะ ที่ พระองค์ เสด็จ กลับ ไป ยัง กรุง อีก พระองค์ ก็ ทรง หิว พระ กระจายหาร ¹⁹ และ เมื่อ พระองค์ ทรง ทอด พระเนตร เห็น ต้น มะเดื่อ ต้น หนึ่ง อยู่ ริม ทาง พระองค์ ก็ ทรง ดำเนิน เข้าไป ใกล้ เห็น ต้น มะเดื่อ นั้น ไม่มี ผล มี แต่ ใบ เท่านั้น จึง ตรัส กับ ต้น มะเดื่อ นั้น ว่า “เจ้า จง อย่า มี ผล อีก ต่อ ไป” ทันใด นั้น ต้น มะเดื่อ ก็ เหี่ยวแห้ง ไป ²⁰ ครั้น เหล่า สาวก ได้ เห็น ก็ ประหลาดใจ แล้ว ว่า “เป็น อย่างไร หนอ ต้น มะเดื่อ จึง เหี่ยวแห้ง ไป ใน ทันใด ” ²¹ ฝ่าย พระ

เยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ และมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้ เช่นที่เราได้กระทำ แก่ ต้น มะเดื่อ นี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะทำให้สำเร็จได้ ²² สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”

พระเยซูกับ สิทธิอำนาจของพระองค์ (มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

²³ เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้าไป ใน พระวิหาร ใน เวลา ที่ ทรง สั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชน มาหาพระองค์ ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใด จึงได้ ทำ เช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” ²⁴ พระเยซูตรัสตอบ เขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่าน เหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด ²⁵ คือ บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์ หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ ²⁶ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” ²⁷ เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

²⁸ แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’ ²⁹ บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ ³⁰ บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป

³¹ บุตรสอง คนนี้ คนไหน เป็นผู้ทำ ตาม ความ ประสงค์ ของ บิดา เล่า” เขา ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “คือ บุตร คน แรก” พระ เยชู ตรัส ตอบ เขา ว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า พวก เกือบ ภาษี และ หยิง โส เภณ ก็ เข้า ไป ใน อาณา จักร ของ พระ เจ้า ก่อน ท่าน ทั้ง หลาย ³² ด้วย ยอห์น ได้ มา หา พวก ท่าน ด้วย ทาง แห่ง ความ ชอบ ธรรม ท่าน หา เชื้อ ยอห์น ไม่ แต่ พวก เกือบ ภาษี และ พวก หยิง โส เภณ ได้ เชื้อ ยอห์น ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย ถึง แม้ ได้ เห็น แล้ว ภาย หลัง ก็ มิ ได้ กลับ ใจ เชื้อ ยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ (อสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)

³³ จง ฟัง คำ อุป มา อีก เรื่อง หนึ่ง ว่า ยังมี เจ้า ของ บ้าน ผู้ หนึ่ง ได้ ทำ สวน งาม แล้ว ล้อม รั้ว ต้น ไม้ ไร่ รอบ เขา ได้ สัก ด บ่อ ย่า งาม ใน สวน และ สร้าง หอ ฝ้า ให้ พวก ขาว สวน เขา แล้ว ก็ ไป เมือง ไกล ³⁴ ครั้น ฤดู เก็บ ผล งาม ไกล เข้า มา เขา จึง ใช้ พวก ผู้รับ ใช้ ไป หา คน เช่า สวน เพื่อ จะ รับ ผล งาม ³⁵ และ คน เช่า สวน นั้น จับ พวก ผู้รับ ใช้ ของ เขา เสีย คน หนึ่ง ฆ่า เสีย คน หนึ่ง เอา หิน ขว้าง เสีย ให้ ตาย คน หนึ่ง ³⁶ อีก ครั้ง หนึ่ง เขาก็ ใช้ ผู้รับ ใช้ คน อื่น ๆ ไป มาก กว่า ครั้ง ก่อน แต่ พวก เช่า สวน ก็ ได้ ทำ แก่ เขา อย่าง นั้น อีก ³⁷ ครั้ง สุด ท้าย เขา จึง ใช้ บุตร ชาย ของ เขา ไป หา พูด ว่า ‘พวก เขา คง จะ เคารพ บุตร ชาย ของ เรา’ ³⁸ แต่ เมื่อ บรรดา คน เช่า สวน เห็น บุตร ชาย เจ้า ของ บ้าน ก็ พูด กัน ว่า ‘คน นี้ แหละ เป็น ทายาท มา เล็ด ให้ เรา ฆ่า เขา แล้ว ให้ เรา ยึด มรดก ของ เขา เสีย’ ³⁹ เขา จึง พา กัน จับ บุตร นั้น ผลัก ออก ไป นอก สวน งาม แล้ว ฆ่า เสีย ⁴⁰ เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เจ้า ของ สวน งาม มา เขา จะ ทำ อะไร แก่ คน เช่า สวน เหล่า นั้น” ⁴¹ เขา ทั้ง หลาย ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “เขา จะ ทำ ลาย ล้าง คน

ชั่วเวลานั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คน
 เข้าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป”
 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านใน
 พระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับ
 กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็น
 เจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’ 43 เหตุฉะนั้นเรา
 บอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจาก
 ท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่ง ซึ่ง จะกระทำให้เกิดผล สม
 กับอาณาจักรนั้น 44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหัก
 ไป แต่ศิลานี้ จะ ตก ทับ ผู้ใด ก็ จะ บดขยี้ผู้นั้นจน แผลง เป็น
 มุยผง” 45 ครั้น พวก ปุโรหิต ใหญ่ กับ พวก ฟา ริสี ได้ยิน คำ
 อุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึง
 พวกเขา 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัว
 ประชาชน เพราะ ประชาชน นับถือ พระองค์ ว่า เป็น ศาสดา
 พยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส (ลก 14:16-24)

1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า 2 “อาณาจักร
 แห่ง สวรรค์ เปรียบ เท มือ นกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่ง ได้ จัด
 พิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน 3 แล้วใช้พวก
 ผู้รับ ใช้ไป ตาม ผู้ที่ได้รับ เชิญ มา ใน งาน อภิเษก สมรส นั้น
 แต่เขาไม่มีใครจะมา 4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่ง
 ว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว
 วิวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียม
 ไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’ 5 แต่เขาก็เพิกเฉย
 และไปเสีย คนหนึ่งไปไร่่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการ

คำชาย ⁶ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการ
 อับยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย ⁷ แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว
 ท่านก็ทรง พระพิโรธ จึง รับสั่ง ให้ ยก กอง ทหาร ไป ปราม
 ปราม ฆาตกร เหล่านั้น และ เฆมา เมือง เขา เสีย ⁸ แล้วท่าน
 จึงรับสั่ง แก่ พวก ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน ว่า ‘งาน สมรส ก็ พร้อม อยู่
 แต่ ผู้ ที่ ได้ รับ เชิญ นั้น ไม่ สม กับ งาน ⁹ เหตุ ฉะนั้น จึง ออก ไป
 ตาม ทาง หลวง พบ คน มาก เท่า ไດ ก็ ให้ เชิญ มา ใน พิธี อภิเษก
 สมรส นี้’ ¹⁰ ผู้รับ ใช้ เหล่า นั้น จึง ออก ไป เชิญ คน ทั้ง ปวง ตาม
 ทาง หลวง แล้ว แต่ จะ พบ ให้ มา ทั้ง ดี และ ชั่ว จน งาน สมรส
 นั้น เต็ม ด้วย แขน ¹¹ แต่ เมื่อ กษัตริย์ องค์ นั้น เสด็จ ทอด
 พระ เนตร แขน ก็ เห็น ผู้ หนึ่ง มี ได้ สวม เสื่อ สำหรับ งาน สมรส
¹² ท่าน จึง รับ สั่ง ทาม เขา ว่า ‘สหาย เอ๊ย เหตุ ฉะนั้น ท่าน จึง มา
 ที่ นี้ โดย ไม่ สวม เสื่อ สำหรับ งาน สมรส’ ผู้ นั้น ก็ นิ่ง อยู่ พุด ไม่
 ออก ¹³ กษัตริย์ จึง รับ สั่ง แก่ พวก ผู้รับ ใช้ ว่า ‘จง มัด มือ มัด เท้า
 คน นี้ เอา ไป ทิ้ง เสีย ที่ มี ดก ภายนอก ที่ นั้น จะ มี การ ร้อง ให้ แล
 ขบ เขียว เคี้ยว ฟัน’ ¹⁴ ด้วย ผู้ ที่ ได้ รับ เชิญ ก็ มาก แต่ ผู้ ที่ ทรง
 เลือก ก็ น้อย”

พระเยซูทรง ตอบ คำถาม ของ พวก เฮอร์โธ เกี่ยวกับ การ
 เสียภาษี (มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

¹⁵ ขณะ นั้น พวก ฟา ริ สีย์ ไป ปรึ กษา กัน ว่า พวก เขา จะ จับ ผิด
 ใน ถ้อย คำ ของ พระ องค์ ได้ อย่าง ไດ ¹⁶ พวก เขา จึง ใช้ พวก สาว ก
 ของ ตน กับ พวก เฮอร์โธ ให้ ไป ทูล พระ องค์ ว่า “อา จารย์ เจ้า ข้า
 ข้า พเจ้า ทั้ง หลาย ทราบ อยู่ ว่า ท่าน เป็น คน ซื่อ สัตย์ และ สั่ง
 สอน ทาง ของ พระ เจ้า ด้วย ความ สัตย์ จริ ง โดย มิ ได้ เอา ใจ ผู้ ไດ
 เพราะ ท่าน มิ ได้ เห็น แก่ หน้า ผู้ ไດ ¹⁷ เหตุ ฉะนั้น ขอ โปร ดบ ออก
 ให้ พวก ข้า พเจ้า ทราบ ว่า ท่าน คิด เห็น อย่าง ไດ การ ที่ จะ ส่ง
 ส่วย ให้ แก่ ซีซาร์ นั้น ถูก ต้อง ตาม พระ ราช บัญ ญั ติ หรือ ไไม”

18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาดังนั้นจึงตรัสว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม 19 จงเอาเงินที่จะเสียดูนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” 21 เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” 22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย (มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ใน วัน นั้นมี พวก สะ ดู สี มา หา พระองค์ พวก นี้ เป็น ผู้ที่กล่าว ว่า การ ฟื้น ขึ้น มา จาก ความ ตาย ไม่มี เขา จึง ทูล ถาม พระองค์ 24 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตาย ยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของผู้ชาย ไว้’ 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว” 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้น ท่านทั้งหลายยัง

ไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า ³² ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของ คนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” ³³ ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

³⁴ แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีหนึ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน ³⁵ มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า ³⁶ “อาจารย์เจ้าเข้าในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด” ³⁷ พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิต สุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุด ความคิดของเจ้า” ³⁸ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ ³⁹ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ⁴⁰ พระราชบัญญัติและ คำพยากรณ์ ทั้ง สิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด (มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

⁴¹ เมื่อ พวก ฟา ริสียัง ประชุม กัน อยู่ที่ นั้น พระ เยซู ทรงถามพวกเขา ⁴² “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด” ⁴³ พระองค์ตรัสถาม เขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า ⁴⁴ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ⁴⁵ ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ⁴⁶ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด

อาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้า
ซักถามพระองค์ต่อไป

23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคน
ชอบธรรม (มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

¹ ครั้ง นั้น พระ เยซู ตรัส กับ ฟุ่ ง ชน และ พวก สาว ก ของ
พระ องค์ ² ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่ง
ของโมเสส ³ เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จง
ถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตาม
เลย เพราะเขา เป็น แต่ผู้สั่ง สอน แต่เขา เอง หา ทำ ตาม ไม่
⁴ ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วน
เขาเอง แม้แต่นี้ เดียว ก็ไม่จับ ต้อง เลย ⁵ การกระทำของ
เขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระ
บัญญัติอย่างใหญ่ สวม เสื้อ ที่มี พู่ ห้อย อัน ยาว ⁶ เขาชอบที่
อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
⁷ กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียก
เขาว่า ‘รับบี รับบี’ ⁸ ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า
‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และ
ท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด ⁹ และอย่าเรียกผู้ใดใน
โลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรง
สถิตในสวรรค์ ¹⁰ อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’ ด้วยว่านาย
ของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ ¹¹ ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุด
ในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย ¹² ผู้ใดจะ
ยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะ
ได้รับการยกขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 12:38-40;
ลก 20:47)

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่า พวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารับเอาเงื่อนไขของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสีย ยืดยาว เพราะฉะนั้น พวกเจ้า จะได้รับ พระอาชญา มาก ยิ่งขึ้น 15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวยุเข้าจาริต เมื่อได้แล้ว เจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า 16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้น ไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตาม คำปฏิญาณ' 17 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือ พระวิหาร ซึ่งกระทำให้ทองคำนั้น คักดีสิทธิ์ 18 และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้น ไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตาม คำปฏิญาณ' 19 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้น คักดีสิทธิ์ 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น 21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้า และอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น 23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรร

รมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้า ถวายสิบชักหนึ่งของ สาระแห่น ยีหว่า และขมื่น ส่วนข้อ สำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตา และความ เชื่อมั่น ได้ละเว้น เสีย สิ่งเหล่านั้น พวกเจ้า ควร ได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่น นั้น ไม่ควรละเว้น ด้วย ²⁴ คน นำทาง ตาบอด เจ้า กรอง ลูกน้ำ ออก แต่กลืนตัวอูฐ เข้าไป ²⁵ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อ ใจคด ด้วยเจ้า ชัดชำระ ถ้วยชาม แต่ภายนอก ส่วนภายใน ถ้วยชามนั้น เต็มด้วย โจรกรรมและการมัวเมาภิเลส ²⁶ พวก ฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อ ช้าง นอก จะ ได้ สะอาด ด้วย ²⁷ วิบัติแก่เจ้า พวก ธรรมา จารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่า เจ้า เป็น เหมือนอูมอ้งค์ ผีงศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ช้างนอกดูงดงาม จริงๆ แต่ข้างใน เต็มไป ด้วยกระดูกคนตายและการโสโครก สารพัด ²⁸ เจ้าทั้งหลาย ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้น ปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายใน เต็มไป ด้วย ความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า ²⁹ วิบัติแก่เจ้า พวกธรร มาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้า ก่อสร้าง อูมอ้งค์ ผีง ศพ ของ พวก ศาสดาพยากรณ์ และ ตก แต่งอูมอ้งค์ ผีงศพของ ผู้ชอบธรรม หนึ่งงดงาม ³⁰ แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับ เขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้ ' ³¹ อย่างนั้น เจ้าทั้งหลาย ก็เป็นพยานประจักษ์กับตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น ³² เจ้า ทั้ง หลาย จง กระทำ ตาม ที่ บรรพบุรุษ ได้ กระทำ นั้น ให้ ครบ ถ้วนเถิด ³³ เจ้าพวกงู เจ้าซาติงูร้าย เจ้าจะพันการลงโทษ ในนรกอย่างไรได้ ³⁴ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดา พยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไป

หาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง ฆีเยนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ชมเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไป เมืองโน้นบ้าง ³⁵ ตั้งนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย ³⁶ เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผิดหวังต่อกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

³⁷ โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ³⁸ ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ³⁹ ด้วยเราว่า แก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่า เจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ ”

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

¹ ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซีติกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร ² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้ว มิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลง ก็หามิได้” ³ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ ส่วนตัวกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้า

พระองค์ทั้งหลายทราบว่ เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้” ⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ⁵ ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่ ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ⁶ ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง ⁷ เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกัน ดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรง และแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ ⁸ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ⁹ ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบาก และจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา ¹⁰ คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไป และทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน ¹¹ จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้น และล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ¹² ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป ¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ¹⁴ ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มก 13:14-23)

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่ง กระทำให้เกิ ดการ รกร้าง ว่าง เปล่า ที่ดา เนีย ล ศาสดา พยากรณ์ได้กล่าว ถึง นั้น ตั้ง อยู่ใน สถาน บริสุทธี” (ผู้ใดก็ตาม ที่ได้อ่าน ก็ให้ผู้นั้น เข้าใจ เอาเถิด) ¹⁶ “เวลานั้น

ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน ¹⁸ ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน ¹⁹ แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ ²⁰ จงอธิษฐานขอเพื่อ การที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต ²¹ ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย ²² และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า ²³ ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย ²⁴ ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง ²⁵ ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรมนุษย์ จะเสด็จ กลับ มา พร้อม ด้วย สง่า ราศี (มก 13:24-27; ลก 21:25-36)

²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น ²⁸ ด้วยว่าหากศพอยู่ที่ไหน ผุ่่นกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น ²⁹ แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้ง

ปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’³⁰ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก³¹ พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดัง ยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุขพันปีของพระองค์ (มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

³² บัดนี้ จง เรียน คำ อุปมา เรื่อง ต้น มะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อน และ แดก ใบ แล้ว ท่าน ก็รู้ว่า ฤดู ร้อน ใกล้จะถึงแล้ว ³³ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว ³⁴ เรา บอก ความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ลวงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ³⁵ ฟ้าและดินจะลวงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ (มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

³⁶ แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่วู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว ³⁷ ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ³⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลาย ได้ กิน และ ดื่ม กัน ทำการ สมรส และ ยก ให้ เป็น สามี ภรรยา กัน จน ถึง วันที่ โนอาห์ เข้า ใน นาวา ³⁹ และ น้ำ ท่วม ได้ มาก วาด เอา พวกเขา ไป สิ้น โดย ไม่ ทันทูรู้ ตัว ฉนั้น ไเด เมื่อ บุ

ตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉนั้นด้วย ⁴⁰ เมื่อนั้นสองคน จะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴¹ หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴² เหตุฉะนั้นจงเผ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่ อดค์พระผู้ เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด ⁴³ จงจำไว้ อย่างนี้เกิด ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเผ้า ระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ ⁴⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ ท่าน ไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁵ ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือ พวกผู้รับ ใช้สำหรับ แจกอาหาร ตาม เวลา ⁴⁶ เมื่อ นาย มา พบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับ ใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข ⁴⁷ เรา บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแล บรรดาข้าวของของของท่านทุกอย่าง ⁴⁸ แต่ถ้าผู้รับ ใช้ผู้นั้นจะ คิดในใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’ ⁴⁹ แล้วจะตั้งต้นโบายดี เพื่อนผู้รับ ใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา ⁵⁰ นายของผู้รับ ใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ ⁵¹ และจะ ทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคน หน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

¹ “เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือน หญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว ² ในพวกเธอเป็นคนที่มึปัญญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน

3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ 4 แต่คนที่มีปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอทุกคนก็พากันนั่งว่เงาะและหลับไป 6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’ 7 บรรดาหญิง พรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้น ตกแต่ง ตะเกียงของตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’ 9 พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’ 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’ 12 ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ 13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยัง เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ 15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที 16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชี

กับผู้รับใช้เหล่านั้น ²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไร
 อีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะ
 ลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’
²¹ นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ
 เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก
 เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ ²² คนที่ได้รับสอง
 ตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะ
 ลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’
²³ นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ
 เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก
 เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ ²⁴ ฝ่ายคนที่ได้รับตะ
 ลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่าน
 เป็นคนใจแข็ง เกี้ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่าน
 มิได้โปรย ²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อน
 ไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน’ ²⁶ นายจึงตอบเขาว่า
 ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ที่เราเกี้ยวที่เรา
 มิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย ²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควร
 เอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงิน
 ของเราทั้งดอกเบี่ยด้วย ²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลัน
 ต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์ ²⁹ ด้วยว่าทุกคน
 ที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่มี
 แม้ว่าจะเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา ³⁰ จงเอาเจ้าผู้รับ
 ใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการ
 ร้องให้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน’

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

³¹ เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร

อม กับ เหล่า ทูตสวรรค์ อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์ จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ³² บรรดา ประชาชาติต่างๆ จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และ พระองค์ จะ ทรง แยก มนุษย์ ทั้ง หลาย โดย แยก พวก หนึ่ง ออกจาก อีก พวก หนึ่ง เหมือนอย่าง ผู้ เลี้ยง แกะ แยก แกะ ออกจาก แพะ ³³ และ พระองค์ จะ ทรง จัด ผูก แกะ ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ผูกแพะนั้นจะทรง จัด ให้อยู่เบื้อง ซ้าย ³⁴ ขณะ นั้น พระ มหา กษัตริย์ จะ ตรัส แก่ บรรดา ผู้ ที่ อยู่ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของ พระองค์ ว่า ‘ท่าน ทั้ง หลาย ที่ ได้รับ พระพร จาก พระ บิดา ของ เรา จง มา รับ เอกราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก ³⁵ เพราะว่า เมื่อเรา หิว ท่าน ทั้ง หลาย ก็ ได้ จัด หา ให้ เรา กิน เรา กระหาย น้ำ ท่าน ก็ ให้ เรา ดื่ม เรา เป็น แยก แปร กหน้า ท่าน ก็ ได้ ต้อนรับ เรา ไว้ ³⁶ เรา เปลือยกาย ท่าน ก็ ได้ ให้ เสื้อผ้า เรา นุ่ง ห่ม เมื่อ เรา เจ็บ ป่วย ท่าน ก็ ได้ มา เยี่ยม เรา เมื่อ เรา ต้อง จำ อยู่ใน คุก ท่าน ก็ ได้ มา เยี่ยม เรา’ ³⁷ เวลานั้น บรรดา ผู้ ชอบธรรม จะ กราบ ทูล พระองค์ ว่า ‘พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ข้า พระองค์ เห็น พระ องค์ ทรง หิว และ ได้ จัด มา ถวาย แต่ พระองค์ แต่ เมื่อ ไร หรือ ทรง กระหาย น้ำ และได้ ถวาย ให้ พระองค์ ดื่ม แต่ เมื่อ ไร ³⁸ ที่ ข้า พระองค์ ได้ เห็น พระองค์ ทรง เป็น แยก แปร กหน้า และได้ ต้อนรับ พระองค์ ไว้ แต่ เมื่อ ไร หรือ เปลือย พระกาย และได้ สวม ฉลอง พระองค์ ให้ แต่ เมื่อ ไร ³⁹ ที่ ข้า พระองค์ เห็น พระ องค์ ประชวร หรือ ต้อง จำ อยู่ใน คุก และได้ มา ฝ้า พระองค์ นั้น แต่ เมื่อ ไร’ ⁴⁰ แล้ว พระมหา กษัตริย์ จะ ตรัส ตอบ เขา ว่า ‘เรา บอก ความจริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ซึ่ง ท่าน ได้ กระทำ แก่ คน ใด คน หนึ่ง ใน พวก พี่ น้อง ของ เรา นี้ ถึง แม้ จะ ต่ำ ต้อย เพียง ไร ก็ เหมือน ได้ กระทำ แก่ เรา ด้วย’ ⁴¹ แล้ว พระองค์

จะ ตรัส กับ บรรดา ผู้ที่อยู่เบื้อง ซ้าย พระหัตถ์ด้วย ว่า ‘ท่าน ทั้งหลาย ผู้ต้องสาป แฉ่ง จง ถอย ไป จาก เรา เข้า ไป อยู่ใน ไฟ ซึ่ง ไหม้อยู่ เป็น นิรันดร์ ซึ่ง เตรียม ไว้ สำหรับ พญามาร และ สมุน ของ มัน นั้น’ ⁴² เพราะว่า เมื่อ เรา หิว ท่าน ก็มี ได้ ให้ เรา กิน เรา กระหาย น้ำ ท่าน ก็มี ได้ ให้ เรา ดื่ม ⁴³ เรา เป็น แหก แปลก หน้า ท่าน ก็ ไม่ได้ ต้อนรับ เรา ไว้ เรา เปลือย กาย ท่าน ก็ ไม่ได้ ให้ เสื้อผ้า เรา นุ่ง ห่ม เรา เจ็บ ป่วย และ ต้อง จำ อยู่ใน คุณ ท่าน ไม่ได้ เยี่ยม เรา’ ⁴⁴ เขา ทั้ง หลาย จะ ทูล พระ องค์ ด้วย ว่า ‘พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ข้า พระ องค์ ได้ เห็น พระ องค์ ทรง หิว หรือ ทรง กระหาย น้ำ หรือ ทรง เป็น แหก แปลก หน้า หรือ เปลือย พระ กาย หรือ ประชวร หรือ ต้อง จำ อยู่ใน คุณ และ ข้า พระ องค์ มี ได้ ประนิน บัด พระ องค์ นั้น แต่ เมื่อ ไฉน’ ⁴⁵ เมื่อ นั้น พระ องค์ จะ ตรัส ตอบ เขา ว่า ‘เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ซึ่ง ท่าน มี ได้ กระทำ แก่ ผู้ ต่ำ ต้อย ที่ สุด สัก คน หนึ่ง ใน พวก นี้ ก็ เหมือน ท่าน มี ได้ กระทำ แก่ เรา’ ⁴⁶ และ พวก เหล่า นี้ จะ ต้อง ออก ไป รับ โทษ อยู่ เป็น นิรันดร์ แต่ ผู้ ขอบ ธรรม จะ เข้า สู่อชีวิต นิรันดร์”

26

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู
(มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

¹ ต่อ มา เมื่อ พระ เยซู ตรัส ถ้อยคำ เหล่า นี้ เสร็จ แล้ว พระ องค์ จึง รับ สั่ง แก่ พวก สาวก ของ พระ องค์ ว่า ² “ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า อีก สอง วัน จะ ถึง เทศกาล ปัสกา และ บุตร มนุษย์ จะ ต้อง ถูก ทรมาน ให้ ถูก ตรึง ที่ กางเขน” ³ ครั้ง นั้น พวก ปุโรหิต ใหญ่ พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ผู้ใหญ่ ของ ประชาชน ได้ ประชุม กัน ที่ ศาลา สัน ของ มหาปุโรหิต ผู้ ซึ่ง เรียก กัน ว่า คา

ยาฟาส 4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย 5 แต่พวกเขาพูดว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างเพิ่งทำเลยกลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

มารีย์ชาวบ้านเบธานีซีโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน 7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ 8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า 9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมากแล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” 10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา 11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป 12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำการเพื่อการศพบของเรา 13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย”

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระองค์ (มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

14 ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกลึบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกบรูโรทิตใหญ่ 15 ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามลึบเหรียญ 16 ตั้งแต่นั้นมายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

¹⁷ ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกเขาจะมาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” ¹⁸ พระองค์จึงตรัสว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาถึงแล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’” ¹⁹ ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา (มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)

²⁰ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน ²¹ เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” ²² ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” ²³ พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา” ²⁴ บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่า ด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง” ²⁵ ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)

²⁶ ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมาและเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ตรัสว่า

“จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” ²⁷ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด ²⁸ ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก ²⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้มีน้ำผลแห่งเถาอุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

³⁰ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ³¹ ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ ³² แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” ³³ ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม่คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้เลย” ³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” ³⁵ เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนิใกล้วันสิ้นพระชนม์ (มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

³⁶ แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนิ แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น” ³⁷ พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้ง

สองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก ³⁸ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเสมนี (มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ฮบ 5:7)

³⁹ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ชบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้า เป็น ได้ขอ ให้ถ้วย นี้ เลื่อน พ้น ไป จาก ข้า พระองค์เกิดแต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ⁴⁰ พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ ⁴¹ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่าน จะ ไม่เข้า ใน การ ทดลอง จิต ใจ พร้อม แล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” ⁴² พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์” ⁴³ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลึ้มตาไม่ขึ้น ⁴⁴ พระองค์จึงทรงสะพวงเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก ⁴⁵ แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป ⁴⁶ ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู (มก 14:43-50; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากติดตาม ถือไม้ตะบอง มาจากพวกบุโรหิตใหญ่ และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน 48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้น ได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” 49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซู ทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจับพระองค์ 50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป 51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบ ออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาบุโรหิตขาด 52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่าน ใส่ฝักเสี้ย ด้วยว่า บรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ 53 ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนี้ พระองค์จะทรงประทานหุตสวรรค์แก่เรา กว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ 54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร” 55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ 56 แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาสและสภา (มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไป ยัง คายา ฟา สม มหาบุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ 58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์

ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร ⁵⁹ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกประกัปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย ⁶⁰ แต่หาหลักฐานไม่ได้เออ ถึง แม้มียพยานเท็จหลายคน มาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา ⁶¹ กล่าวว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’ ” ⁶² มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานประกัปรำท่านด้วยเรื่องอะไร” ⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” ⁶⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวา พระหัตถ์ของ ผู้ทรง ฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ⁶⁵ ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วว่า “เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ⁶⁶ ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิดถึงตาย” ⁶⁷ แล้วเขากล่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ ⁶⁸ แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรา รู้ว่าใครตบเจ้า” ⁶⁹ ขณะนั้น เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคุกหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาว กาลิลีด้วย” ⁷⁰ แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้ง

ปวงว่า “ที่เจ้าว่า นั้น ข้า ไม่รู้ เรื่อง ” 71 เมื่อ เปโตร ได้ ออก ไปที่ระเบียง สาวใช้อีก คนหนึ่ง แล เห็น จึง บอก คน ทั้ง ปวง ที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 72 เปโตร จึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” 73 อีก สักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้า ก็ส่อตัวเจ้าเอง” 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสบถและสาบานว่า “ข้า ไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำ ของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า **“ก่อนไก่อขึ้น ท่านจะปฏิเสธเรา สามครั้ง”** แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่น ยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่ง ประชาชน ปรีक्षा กัน ด้วย เรื่อง พระ เยชู เพื่อ จะ ประหาร พระองค์เสีย 2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัส ปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (กจ 1:16-19)

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษ ก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิต ใหญ่ และพวกผู้ใหญ่ 4 กล่าววว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้น เป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้น ไว้ในพระวิหาร และจากไป แล้ว เขาก็ออกไป ผูก คอตาย 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิด พระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะ

เป็นค่าโลหิต” 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อ
 ทู่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง
 8 เหตุฉะนั้น ทู่งนั้นจึงเรียกว่า ทู่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 9 ครั้ง
 นั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่ง
 ว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของ
 ผู้ที่เขาตีราคาไว้’ คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้
 10 ‘แล้วไปซื้อทู่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
 บัญชาข้าพเจ้า’

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อ พระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้า เจ้าเมือง เจ้าเมือง
 จึงถามพระองค์ว่า “ท่าน เป็นกษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ”
 พระเยซูตรัสกับท่านว่า **“ก็ท่านว่าแล้วนี่”** 12 แต่เมื่อพวก
 บุโรหิตใหญ่ และ พวก ผู้ใหญ่ได้ฟ้อง กล่าว โทษ พระองค์
 พระองค์มิได้ทรง ตอบ ประการ ใด 13 ปีลา ต จึง กล่าว
 แก่พระองค์ว่า “ซึ่ง เขา ได้กล่าว ความ ประการ ท่าน เป็น
 หลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” 14 แต่พระองค์ก็ได้ตรัส
 ตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวก ยิว ให้ ปล่อย บา รับ บัส และ ตัดสิน ให้พระ เยชูถูก
 ประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่ง
 ให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ 16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญ
 คนหนึ่งชื่อบารับบัส 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกัน
 แล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้า
 ปล่อย ผู้ ใด แก่เจ้า บา รับ บัส หรือ พระ เยชูที่เรียกว่า พระ
 คริสต์” 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วย
 ความ อิจฉา 19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น
 ภรรยา ของ ท่าน ได้ใช้คน มา เรียน ท่าน ว่า “ท่าน อย่า พัว

พันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์
ใจหลายประการ กับ ความ ผัน เกี่ยวกับท่านผู้นั้น” ²⁰ ฝ่าย
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส
และให้ประหารพระเยซูเสีย ²¹ เจ้าเมืองจึงถามเขา
ว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขา
ตอบว่า “บารับบัส” ²² ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่าง
นั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขา
พากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ²³ เจ้า
เมืองถามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขา
ทั้งหลายยังร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ²⁴ เมื่อปี
ลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้าง
มือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของ
คนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด” ²⁵ บรรดาหมู่ชน
เรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด”
²⁶ ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระ
เยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม (มก
15:17-23)

²⁷ พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลา
ปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ ²⁸ และ
พวกเขา เปลื้องฉลองพระองค์ออก เอา เสื้อสี แดง เข็ม มา
สวมพระองค์ ²⁹ เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขา
ก็สวม พระเศียร ของพระองค์ แล้ว เอา ไม้ อ้อ ให้ ถี้อ ไว้ ใน
พระหัตถ์ เบื้องขวา ของพระองค์ และ เขา ได้คูก เข่า ลง ต่อ
พระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวก
ยิว เจ้าข้า ขอ ทรง พระ เจริญ” ³⁰ แล้ว เขาก็ ถ่มน้ำ ลายรด
พระองค์ และเอา ไม้ อ้อ นั้น ตี พระเศียร ของพระองค์ ³¹ เมื่อพวก
เขา เยาะ เย้ย พระองค์ แล้ว เขา ถอด เสื้อ นั้น ออก แล้วเอา

ฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไป เพื่อจะตรึงเสี้ยที่กางเขน³² ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)

³³ เมื่อ พวกเขา มา ถึง สถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่ง เรียกว่า กลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ³⁴ เขา เอา น้ำ อุ่น เปรี๊ยะวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย³⁵ ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวาระโดยศาสตาศาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื่อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื่อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’³⁶ แล้ว พวกเขา ก็ นุ่ง ผ้า พระองค์อยู่ที่นั่น³⁷ และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยชูษัตรีย์ของชนชาติยิว”³⁸ คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง³⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันนิษฐานของเขา⁴⁰ กล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลาย พระวิหาร และสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”⁴¹ พวกเขาบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า⁴² “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขา เป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา⁴³ เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”⁴⁴ ถึงโจรที่ถูก

ตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิด ความมืด ตั้งแต่เที่ยง จนถึงบ่าย สาม โมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ (มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)

⁴⁵ แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง ⁴⁶ ครั้นประมาณบ่ายสาม โมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” ⁴⁷ บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี่เรียกเอลิยาห์” ⁴⁸ ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาริ้งไป เอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้ยื่นส่งให้พระองค์เสวย ⁴⁹ แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลิยาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่” ⁵⁰ ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน (ฮบ 9:3-8; 10:19-20)

⁵¹ และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาก็แตกออกจากกัน ⁵² อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกบริสุทธิ์ชนหลายคน ที่ลวงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา ⁵³ ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก ⁵⁴ บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหว และเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยั้งนึก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ⁵⁵ ที่นั่นมี หญิง หลาย คน ที่ได้ติดตามพระ เยซู จาก แคว้น

กาลิลี เพื่อ ปรม นิบัติพระองค์ มอง ดูอยู่แต่ไกล ⁵⁶ ใน พวก นั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง (มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย ⁵⁸ เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ ⁵⁹ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ ⁶⁰ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

⁶² วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกบุโรหิตใหญ่ และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต ⁶³ เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘**ล่วงไปสามวัน แล้ว เรา จะเป็น ขึ้น มา ใหม่**’ ⁶⁴ เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่ง เฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” ⁶⁵ ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” ⁶⁶ เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มก 16:1-4; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

¹ ภายหลังจากวัน สัปดาห์โต เวลาใกล้รุ่ง เข้าวัน ต้น สัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ ² ดูเกิด ได้เกิด แผ่นดิน ไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ลง มาจาก สวรรค์ กลิ้งก้อน หิน นั้น ออก จากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น ³ ใบหน้าของทูตนั้น เหมือนแสงฟ้าแลบ เลื้อยของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ ⁴ พวก ยาม ที่ เฝ้า อยู่ใกล้ ๆ ทูตองค์ นั้น จน ตัว สั่น และเป็น เหมือน คนตาย ⁵ ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัว เลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึง ที่กางเขน ⁶ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ ทรง เป็น ขึ้น มา แล้ว ตาม ที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกพวก สาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความ ตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนทำ นทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้ บอกท่านแล้ว” ⁸ หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้ง กลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก รุ่งนำความไปบอกพวกสาวกของ พระองค์ ⁹ ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **“จงจำเริญเกิด”** หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการ พระองค์ ¹⁰ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **“อย่ากลัวเลย จงไป บอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะ ได้พบเราที่นั่น”**

คำรายงานของพวกทหารยาม

11 ขณะที่พวก ผู้หญิง กำลัง ไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่ ฝ้ายาม ได้เข้าไป ใน เมือง เล่า เหตุการณ์ ทั้ง ปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกบรูโรหิตใหญ่ฟัง 12 เมื่อพวกบรูโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมาก ให้แก่พวกทหาร 13 สั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามา ลักเอาศพ ไปใน เวลา กลาง ค่ำ เมื่อ เรานอน หลับอยู่’ 14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ” 15 พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ ก็เลื่องลือไป ในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ ได้ไปยัง แคว้นกาลิลี ถึงภูเขากึ่งที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ 17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์ จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “**ฤทธานุภาพ** ทั้งสิ้นใน สวรรค์ก็ตี ใน แผ่นดิน โลกก็ตี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a